

În ceea ce privește apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție-Direcția Națională Anticorupție, inculpații Popescu Cristian Victor Piedone, Iofciu Aurelia, Ganea Luminița Larisa, Moțoc Sandra Ramona partea responsabilă civilmente Unitatea Administrativ Teritorială-Subdiviziunea Administrativ Teritorială Sector 4 și apelurile părților civile care au atacat și latura penală a cauzei în ceea ce privește pe inculpații anterior menționați se constată următoarele:

În ceea ce privește situația existentă, Curtea reține că s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului **Popescu Cristian Victor Piedone** pentru comiterea a două infracțiuni de abuz în serviciu (raportat la emiterea autorizațiilor către SC Colectiv Club SRL și Noran Prompt Serv SRL), a inculpatei **Iofciu Aurelia** pentru comiterea a două infracțiuni de complicitate la abuz în serviciu (raportat la emiterea autorizațiilor către SC Colectiv Club SRL și Noran Prompt Serv SRL), **Ganea Luminița Larisa**, pentru comiterea unei infracțiuni de complicitate la abuz în serviciu (raportat la emiterea autorizației pentru SC Colectiv Club SRL), **Moțoc Sandra Ramona** pentru comiterea unei infracțiuni de complicitate la abuz în serviciu (raportat la emiterea autorizației pentru Noran Prompt Serv SRL).

Procurorul a reținut că cei patru funcționari publici menționați, au întocmit, avizat și emis, în ianuarie 2015 două acorduri și două autorizații de funcționare pentru cele două societăți, deși solicitanții nu îndeplineau cerința obligatorie privind securitatea la incendiu, determinând obținerea de foloase necuvenite de către agenții economici, vătămarea intereselor legitime ale unor persoane fizice și vătămarea intereselor legitime ale Sectorului 4 al municipiului București

Societatea comercială Colectiv Club SRL a desfășurat activități de alimentație publică, în condiții de insecuritate la incendiu și a obținut un folos necuvenit în perioada ianuarie -octombrie 2015, în cuantum de 62.298 lei.

Vătămarea intereselor legitime ale unor persoane fizice prin funcționarea SC Colectiv Club SRL a constat în punerea permanent în pericol a vieții, sănătății, integrității corporale a persoanelor, angajaților care s-au aflat în incinta clubului în perioada ianuarie - 30 octombrie 2015.

De asemenea, s-a reținut în rechizitoriu că, în data de 30.10. 2015, ca urmare a incendiului izbucnit în acest club, consecințele s-au răsfrânt asupra vieții, sănătății persoanelor și angajaților aflați în incinta SC Colectiv Club SRL, din cauza absenței măsurilor și sarcinilor tehnice, operative apte să prevină sau să reducă urmările.

Sub acest aspect, s-a apreciat de către acuzare că există legătură de cauzalitate mediată între îndeplinirea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu de către Popescu Cristian Victor Piedone, Iofciu Aurelia, Ganea Luminița Larisa și consecințele incendiului izbucnit în data de 30.10.2015 în incinta

SC Colectiv Club SRL pentru care se impune antrenarea răspunderii civile a celor trei inculpați în solidar cu partea responsabilă civilmente, Sectorul 4 al municipiului București.

Societatea Noran Prompt Serv SRL a beneficiat de posibilitatea desfășurării de activități de alimentație publică în condiții de insecuritate la incendiu și a obținut un folos necuvenit în perioada ianuarie - octombrie 2015, în cuantum de 147.133 lei.

Vătămarea intereselor legitime ale unor persoane fizice a constat în punerea permanent în pericol a vieții, sănătății, integrității corporale a persoanelor, angajaților aflați în incinta SC Noran Prompt Serv SRL în perioada ianuarie - octombrie 2015.

De asemenea, prin faptele celor patru inculpați, Sectorul 4 al municipiului București a fost pus în imposibilitatea de a-și îndeplini una din funcțiile esențiale în ceea ce privește disciplina funcționării serviciului autorizări comerciale.

Astfel, au fost afectate interesele legitime ale Primăriei Sector 4 București, ca instituție publică abilitată să asigure disciplina agenților economici, prin serviciul de autorizare comercială.

În mod sintetic, aceasta este acuzația care li se aduce prin rechizitoriu celor patru inculpați, acuzație care urmează a fi examinată în continuare.

Situația de fapt în urma căreia au fost eliberate cele două autorizații de funcționare și cele două acorduri de funcționare nu face obiectul vreunei controverse, fiind confirmată de toate persoanele audiate pe parcursul procesului penal.

Singurul aspect care face obiectul controversei și care practic reprezintă elementul de care depinde tragerea la răspundere penală a celor patru inculpați este obligativitatea solicitării autorizației PSI pentru emiterea autorizației de funcționare și a acordului de funcționare.

9 9 9 9

Prin decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 517/8.07.2016 a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”.

Astfel, instanța de contencios constituțional a restrâns în mod substanțial câmpul de aplicare a normelor ce incriminează abuzul în serviciu, stabilind, în considerentele deciziei nr. 405 din 15.06.2016, că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară, respectiv legi, ordonanțe și ordonanțe de urgență ale

Guvernului, fiind, astfel, excluse din sfera actelor abuzive, în înțelesul legii penale, acele comportamente ale funcționarului public care sunt interzise prin alte acte normative.

În considerentele acestei decizii s-a reținut că „raportarea organelor judiciare la o sferă normativă largă care cuprinde, pe lângă legi și ordonanțe ale Guvernului, și acte de nivel inferior acestora, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine, coduri

5

7

7

7

etice și deontologice, regulamente de organizare internă, fișa postului, are influență asupra laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin extinderea acesteia la acțiuni sau inacțiuni ce definesc elementul material al laturii obiective a infracțiunii, dar care nu sunt prevăzute în acte normative de reglementare primară ... ajungându-se, astfel, ca latura obiectivă a abuzului în serviciu să fie configurată atât de legiuitor, Parlament sau Guvern, cât și de alte organe, inclusiv persoane juridice de drept privat (în cazul fișei postului), lucru inacceptabil în sistemul juridic de drept penal.”

Instanța constituțională a concluzionat că, în materie penală, principiul legalității incriminării, „nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege”, impune ca numai legiuitorul primar (respectiv Parlamentul, prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. 1 din Constituție, sau Guvernul, prin emiterea ordonanțelor sau ordonanțelor de urgență, în baza delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție) să poată stabili conduita pe care destinatarii legii sunt obligați să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale, astfel încât sintagma „îndeplinește în mod defectuos” nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”.

Așadar, orice acuzație având ca obiect o faptă, despre care se pretinde că a nesocotit îndatoririle de serviciu, va putea angaja răspunderea penală a subiectului activ numai dacă nerespectarea respectivelor atribuții a avut loc prin încălcarea legii, în accepțiunea stabilită de Curtea Constituțională în cuprinsul deciziilor nr. 405 din 15.06.2016 și nr. 392 din 06.06.2017.

5

La paragrafele 51; 53-56; 60-61; 64 ale Deciziei nr. 405/2016, Curtea Constituțională a adus clarificări asupra sintagmei supuse examinării și anume:

-pct. 51 Curtea reține că, deși cele două standarde coexistă, standardul subiectiv nu poate exceda standardului obiectiv, în analiza modalității de executare a unei atribuții de serviciu acesta din urmă fiind prioritar. Totodată, Curtea reține că, întrucât standardul obiectiv este determinat și circumscris prescripției normative, reglementarea atribuțiilor de serviciu și a modalității de exercitare a acestora determină sfera de cuprindere a acestui standard. Acesta nu poate, fără a încălca principiul previzibilității, să aibă o sferă de cuprindere mai largă decât prescripția normativă în domeniu. Pe cale de consecință, unei persoane nu i se poate imputa încălcarea standardului obiectiv prin constatarea neîndeplinirii de

către aceasta a unor prescripții implicite, nedeterminabile la nivel normativ. Mai mult, Curtea reține că, chiar dacă anumite acțiuni, ce însoțesc exercitarea unei atribuții de serviciu, se pot baza pe o anumită uzanță/cutumă, aceasta nu se poate circumscrie, fără încălcarea principiului legalității incriminării, standardului obiectiv ce trebuie avut în vedere în determinarea faptei penale;

- pct.53 Având în vedere specificul dreptului penal, Curtea apreciază că, deși propriu folosirii în alte domenii, termenul „defectuos” nu poate fi privit ca un termen adecvat folosirii în domeniul penal, cu atât mai mult cu cât legiuitorul nu a circumscris existența acestui element al conținutului constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu de îndeplinirea anumitor criterii. Cu alte cuvinte, legiuitorul nu a operat o circumstanțiere expresă în sensul precizării elementelor față de care defectuoșitatea trebuie analizată. Curtea observă că doctrina a apreciat că prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” se înțelege îndeplinirea făcută altfel decât se cuvenea să fie efectuată, defectuoșitatea în îndeplinire putând privi conținutul, forma sau întinderea îndeplinirii, momentul efectuării, condițiile de efectuare etc. Totodată, Curtea observă că jurisprudența a receptat cele reliefate în doctrină, fără a stabili însă criteriile ce trebuie avute în vedere la stabilirea defectuoșității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, aceasta rezumându-se, în general, la arăta că subiecții activi ai infracțiunii au îndeplinit în mod defectuos atribuții de serviciu, fie prin raportare la dispozițiile legii, fie prin raportare la mențiuni regăsite în hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor, regulamente de organizare și funcționare, coduri deontologice sau fișe ale postului;

-pct. 54. Astfel, Curtea constată că termenul „defectuos” nu este definit în Codul penal și nici nu este precizat elementul în legătură cu care defectuoșitatea este analizată, ceea ce determină lipsa de claritate și previzibilitate a acestuia. Această lipsă de claritate, precizie și previzibilitate a sintagmei „îndeplinește în mod defectuos” din cadrul dispozițiilor criticate creează premisa aplicării acesteia ca rezultat al unor interpretări sau aprecieri arbitrare;

-pct. 55. Având în vedere aceste aspecte, precum și faptul că persoana care are calitatea de funcționar în sensul legii penale trebuie să poată determina, fără echivoc, care este comportamentul ce poate avea semnificație penală, Curtea constată că sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „prin încălcarea legii”. Aceasta este singura interpretare care poate determina compatibilitatea normelor penale criticate cu dispozițiile constituționale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii (a se vedea mutatis mutandis Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, paragraful 48). De altfel, Curtea reține că art. 19 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York,

menționează expres că, pentru a exista infracțiunea de „abuz de funcții”, agentul public trebuie să îndeplinească ori să se abțină să îndeplinească, în exercițiul funcțiilor sale, un act cu încălcarea legii;

-pct.56 Totodată, Curtea apreciază că raportarea la prescripția normativă trebuie realizată și în ipoteza analizei neîndeplinirii unui act, cu atât mai mult cu cât, în domeniul penal, o inacțiune dobândește semnificație ilicită doar dacă aceasta reprezintă o încălcare a unei prevederi legale exprese care obligă la un anumit comportament într-o situație determinată;

-pct.60 Curtea observă că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte, Curtea statuează că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului. Aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă;

-pct.61 Curtea reține că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrariului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie. Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului) neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept, așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, paragraful 16);

-pct.64 Curtea constată că în cazul în care neîndeplinirea ori defectuoșitatea îndeplinirii unui act nu s-ar raporta la atribuții de serviciu prevăzute într-un act normativ cu putere de lege s-ar ajunge la situația ca în cazul infracțiunii de abuz în serviciu elementul material al acesteia să fie configurat atât de legiuitor, Parlament sau Guvern, cât și de alte organe, inclusiv persoane juridice de drept privat. În cazul fișei postului, ceea ce nu este de acceptat în sistemul juridic de drept penal. Curtea reține că, deși

legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, potrivit art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actele normative date în executarea legilor și a ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă;

-pct. 65 În concluzie, în materie penală, principiul legalității incriminării, "nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege", impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale. Pentru aceste argumente, Curtea constată că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlament - prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție -, sau Guvern - prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție. Astfel, Curtea constată că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma "îndeplinește în mod defectuos" din cuprinsul acestora se înțelege "îndeplinește prin încălcarea legii".

Având în vedere dispozițiile art. 147 alin. (1) din Constituție, conform cărora dispozițiile legale constatate neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției, precum și faptul că Decizia nr.405/2016 este una interpretativă și privește conținutul unei norme de incriminare, iar până la acest moment, nici Parlamentul și nici Guvernul nu au pus dispozițiile art. 297 alin. (1) Cod penal în acord cu prevederile Constituției, se constată că norma de incriminare analizată a rămas în fondul legislativ activ exclusiv în forma rezultată din interpretarea efectuată de instanța de contencios constituțional.

În cuprinsul rechizitoriului, din perspectiva elementului material se arată că fapta inculpatului Popescu Cristian Victor Piedone care în calitate de primar al Sectorului 4 al municipiului București a **încălcat Hotărârea Guvernului României nr. 1739/06.12.2006, art. 1 lit. g și dispozițiile din Legea nr. 307/12.07.2006 privind apărarea împotriva incendiilor, respectiv art. 14 lit. f și la data de 14.01.2015** a eliberat acordul de funcționare și autorizația în folosul funcționării SC Colectiv Club SRL deși clubul nu era autorizat pentru securitatea la incendiu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 297 alin. 1 C. penal.

De asemenea, fapta inculpatului Popescu Cristian Victor Piedone care în calitate de primar al Sectorului 4 al municipiului București a **încălcat Hotărârea Guvernului României nr. 1739/06.12.2006, art. 1 lit. g și dispozițiile din Legea nr. 307/12.07.2006 privind apărarea împotriva**

incendiilor, respectiv art. 14 lit. f și la data de la data de 30.01.2015 a emis acordul de funcționare nr. 3939/30.01.2015 și autorizația de funcționare nr. 371/30.01.2015 pentru Noran Prompt Serv SRL pentru activitățile de alimentație publică deși restaurantul nu era autorizat pentru securitatea la incendiu, contribuind la folosul funcționării Noran Prompt Serv SRL întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 297 alin. 1 C. penal.

În cazul celorlalte 3 funcționare sunt indicate aceleași prevederi legale încălcate, astfel că instanța de control judiciar nu va reitera aspectele din rechizitoriul de la rubrica În drept.

Potrivit art. 14 din Legea nr. 307/2006, Primarul are următoarele obligații principale:

- f) dispune verificarea îndeplinirii măsurilor stabilite prin avizele, autorizațiile și acordurile pe care le emite.

Trebuie menționat că nerespectarea dispozițiilor art. 14 lit. f din Legea 307/2007 constituie contravenție conform art. 44 pct. III lit. c) din aceeași lege. De altfel, acest lucru a fost constatat chiar de către judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului București care prin încheierea din data de 8 ianuarie 2016 pronunțată în dosarul nr. 46691/3/2015 a admis plângerea inculpatului și a revocat controlul judiciar pe cauțiune (la pagina 11 a încheierii se arată expres că "La litera f a art.14 este prevăzută obligația primarului de a dispune verificarea îndeplinirii măsurilor stabilite prin avizele, autorizațiile și acordurile pe care emite, ceea ce înseamnă că ulterior emiterii unui aviz, autorizație, acord, acesta are obligația de a verifica îndeplinirea măsurilor stabilite , încălcarea acestei obligații de către primar constituind contravenția prevăzută de art.44 pct.III lit.c din Legea 307/2006"). Pare greu de înțeles cum la momentul trimiterii în judecată, în cuprinsul rechizitoriului, se poate reține în sarcina unei persoane acuzate de infracțiunea prev. de art. 297 C.pen., încălcarea unei atribuții de serviciu sancționate ca și contravenție, în condițiile în care judecătorul de drepturi și libertăți a subliniat în mod expres această chestiune iar procurorul nu a oferit nicio explicație cu privire la acest aspect.

De asemenea, Curtea reține că respectivul text de lege **presupune ca situație premisă existența unor măsuri care să fie stabilite printr-o autorizație sau printr-un acord emise de primar, măsuri a căror îndeplinire trebuie verificate de către primar.** Curtea menționează că din examinarea acordului de funcționare sau a autorizației de funcționare (acestea fiind singurele acte emise de către primar) nu se constată că în cuprinsul acestora s-a stabilit vreo măsură care trebuie îndeplinită și care, în aceste condiții, ar trebui verificată de către primar (de altfel, în cuprinsul rechizitoriului nici nu se indică care erau măsurile stabilite prin autorizație care ar fi trebuit verificate ulterior de către inculpatul Popescu Piedone).

Totodată, art. 14 lit. f din Legea nr. 307/2006 nu are absolut nicio legătură cu activitatea celorlalte trei inculpate: Iofciu Aurelia, Ganea

Luminița Larisa și Moțoc Sandra Ramona. Din examinarea acuzației pare că în ceea ce îl privește pe primar, aceasta a fost construită pe două paliere: 1. Emiterea autorizațiilor și a acordurilor fără a fi solicitată autorizația PSI; 2. Nu a verificat îndeplinirea măsurilor stabilite prin acorduri și autorizații.

În cazul celor trei coînculpate, orice activitate presupus infracțională a încetat la momentul emiterii autorizației și a acordului. Instanța de control judiciar 5

nu poate identifica un eventual act de conduită (de altfel, aceasta nici nu a fost precizat) care să poată reprezenta un ajutor dat primarului pentru neverificarea de către acesta a îndeplinirii măsurilor stabilite prin acorduri și autorizații (după cum am arătat cele două paliere sunt distincte).

De altfel, această încălcare a dispozițiilor legale a fost înlăturată inclusiv de judecătorul fondului.

În ceea ce privește art. 1 lit g din HG 1739/2006, aceasta are următorul conținut:

5

Se aprobă următoarele categorii de construcții și amenajări care se supun avizării și/sau autorizării privind securitatea la incendiu:

g) clădiri sau spații amenajate în clădiri, având destinația de alimentație publică, cu aria desfășurată mai mare sau egală cu 200 mp.

Lăsând la o parte faptul că dispoziția menționată se regăsește în cuprinsul unei Hotărâri de Guvern și nu în cuprinsul unei legi, ordonanțe de urgență sau ordonanțe, Curtea apreciază că se impune a fi realizate o serie de precizări. Este dincolo de orice îndoială că cele două societăți comerciale nu își puteau desfășura activitatea fără a avea autorizație PSI. Nimeni nu contestă că potrivit dispozițiilor legale în vigoare de la acel moment, administratorii celor două societăți aveau obligația de a obține această autorizație anterior începerii oricărei activități. Această obligație a administratorului unei societăți comerciale nu înseamnă în mod automat că cei patru funcționari trebuiau să ceară autorizația PSI. Angajarea răspunderii penale a acestora poate avea loc doar în condițiile existenței unei dispoziții legale care să le impună solicitarea acestei autorizații. Cu alte cuvinte, nu este suficient un text de lege care să oblige administratorul să dețină autorizație PSI, ci trebuie să existe o dispoziție legală care să impună funcționarului public implicat în procedura de eliberare a autorizației sau a acordului de funcționare să ceară un astfel de document. Or, HG 1739/2006 nu conține nicio mențiune care să

~

5

5

vizează vreo obligație în sarcina primarului sau a funcționarilor din cadrul Primăriei.

De asemea, din preambulul HG nr. 1739/2006 se observă clar că aceasta a fost emisă în temeiul art. 30 alin. 4 din Legea nr. 307/2006. Din examinarea respectivei legi se constată că în art. 14 din această lege sunt menționate expres atribuțiile pe care primarul le are pentru apărarea incendiilor:

- a) asigură elaborarea planului de analiză și acoperire a riscurilor și aplicarea acestuia;
- b) asigură respectarea criteriilor de performanță pentru constituirea serviciului de urgență voluntar și elaborarea regulamentului de organizare și funcționare al acestuia;
- c) coordonează organizarea permanentă a intervenției în caz de incendiu la nivelul unității administrativ-teritoriale, asigură participarea la intervenție a serviciului voluntar de urgență cu mijloacele din dotare și conducerea intervenției, până la stingerea incendiului ori până la sosirea forțelor inspectoratului;
- d) asigură controlul respectării măsurilor de apărare împotriva incendiilor pe timpul adunărilor sau al manifestărilor publice;
- e) asigură controlul respectării măsurilor de apărare împotriva incendiilor la construcțiile și instalațiile tehnologice aparținând domeniului public și privat al unității administrativ-teritoriale, precum și la instituțiile publice;
- f) dispune verificarea îndeplinirii măsurilor stabilite prin avizele, autorizațiile și acordurile pe care le emite;
- g) asigură realizarea și menținerea în stare de funcționare a căilor de acces, a sistemelor de anunțare, alarmare, precum și de alimentare cu apă în caz de incendiu;
- h) organizează și execută, prin serviciul de urgență voluntar, controlul respectării regulilor de apărare împotriva incendiilor la gospodăriile cetățenești; informează populația cu privire la modul de comportare și de intervenție în caz de incendiu;
- i) asigură încadrarea serviciului de urgență voluntar cu personal atestat în condițiile legii, precum și pregătirea profesională și antrenarea acestuia;
- j) asigură condițiile pentru participarea la concursuri a serviciilor de urgență voluntare și a cercurilor de elevi Prietenii pompierilor;
- k) asigură dotarea serviciilor de urgență voluntare, potrivit normelor, cu mijloace tehnice pentru apărare împotriva incendiilor și echipamente de protecție specifice, carburanți, lubrifianți și alte mijloace necesare susținerii operațiunilor de intervenție, inclusiv hrana și antidotul pentru participanții la intervențiile de lungă durată;
- l) informează de îndată, prin orice mijloc, inspectoratul despre izbucnirea și stingerea, cu forțe și mijloace proprii, a oricărui incendiu pe raza unității administrativ-teritoriale, iar în termen de 3 zile lucrătoare completează și trimite acestuia raportul de intervenție;
- m) analizează anual dotarea cu mijloacele tehnice de apărare împotriva incendiilor și asigură completarea acesteia, conform normelor în vigoare;
- n) comunică de îndată inspectoratului scoaterea și repunerea din/în funcțiune a oricărei autospeciale de intervenție, precum și, în scris, dotarea cu autospeciale de intervenție noi;
- o) asigură, prin mijloacele avute la dispoziție, desfășurarea activităților de informare și educație antiincendiu a populației;
- p) analizează și soluționează petițiile cetățenilor în problema apărării împotriva incendiilor;
- q) îndeplinește orice alte obligații prevăzute de lege pentru apărarea

împotriva incendiilor a comunității locale.

Dacă legiuitorul ar fi apreciat că în temeiul dispozițiilor legale mai susmenționate, primarul are atribuția de a verifica existența autorizației PSI, ar fi menționat expres acest lucru.

După trimiterea în judecată, în contextul publicării Deciziei CCR nr. 405/2016, Direcția Națională Anticorupție a formulat o serie de precizări arătând următoarele:

Atribuțiile inculpaților, în calitate de primar și, respectiv, funcționare ale aparatului de specialitate, sunt prevăzute în **Legea administrației publice locale nr.215 din 23 aprilie 2001** și în **art.14 lit.f din Legea nr.307/12.07.2006 privind apărarea împotriva incendiilor**

Conform **Legii administrației publice locale nr.215 din 23 aprilie 2001**, primarul îndeplinește o funcție de autoritate publică (**art.61 alin.1**); primarul asigură respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, precum și **punerea în aplicare a legilor**, a decretelor Președintelui României, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local; dispune măsurile necesare și acordă sprijin pentru aplicarea ordinelor și instrucțiunilor cu caracter normativ ale miniștrilor, ale celorlalți conducători ai autorităților administrației publice centrale, ale prefectului, precum și a hotărârilor consiliului județean, în condițiile legii (**art.61 alin.2**).

Pentru punerea în aplicare a activităților date în competența sa prin actele normative prevăzute la alin.2, primarul beneficiază de un **aparat de specialitate, pe care îl conduce (art.61 alin.3)**.

Primarul îndeplinește, printre alte categorii principale de atribuții, atribuții privind serviciile publice asigurate cetățenilor (**art.63 alin.1 lit.d**). În exercitarea acestor atribuții, **primarul ia măsuri pentru prevenirea și, după caz, gestionarea situațiilor de urgență (art.63 alin.5 lit.b)**; emite avizele, acordurile și autorizațiile date în competența sa prin lege și alte acte normative (**art.63 alin.5 lit.g**).

Art.14 lit.f din Legea nr.307/12.07.2006 privind apărarea împotriva incendiilor prevede că primarul are ca obligație principală să dispună verificarea îndeplinirii măsurilor stabilite prin avizele, autorizațiile și acordurile pe care le emite.

Aceste dispoziții legale arătate mai sus, **art.61 alin.2, art.63 alin.5 lit.b) și g) din Legea nr.215/2001, art.14 lit.f) din Legea nr.307/2006, constituie legislația primară încălcată de cei patru inculpați, indicată, de altfel, și în rechizitoriu.**

Art.30 alin.1 din Legea nr.307/2006 prevede că începerea lucrărilor de execuție la construcții și amenajări noi, de modificare a celor existente și/sau schimbare a destinației acestora, precum și punerea lor în funcțiune se fac numai după obținerea avizului sau autorizației de securitate la

incendiu, după caz.

La alin.4 al aceluiași articol se prevede că prin hotărâre a Guvernului se aprobă categoriile de construcții și amenajări care se supun avizării și/sau autorizării privind securitatea la incendiu.

Având în vedere că prin legislația primară, în cauza de față Legea nr.307/2006, se face trimitere la legislația secundară, care detaliază, concretizează și explică legislația primară, aceasta nu poate fi ignorată, ci trebuie avută în vedere la verificarea acuzațiilor reținute prin rechizitoriu. În acest sens s-a pronunțat și ICCJ - Secția penală, în dosarul nr.240/39/2013, prin decizia penală nr.4/10 ianuarie 2017.

În baza art.30 alin.4 din Legea nr.307/2006, a fost emisă hotărârea Guvernului României nr.1739 din 6 decembrie 2006, care prevede, la art.1 lit.g) că se supun avizării și/sau autorizării privind securitatea la incendiu clădiri sau spații amenajate în clădiri, având destinația de alimentație publică, cu aria desfășurată mai mare sau egală cu 200 m².

În această categorie se încadrau și cele două societăți comerciale, SC Colectiv Club SRL și S.C.Noran Prompt Serv SRL, pentru care, cu încălcarea legii, s-au eliberat acord și autorizație de funcționare. (...)

Prin Hotărârea Consiliului Local al Sectorului 4 (în continuare HCL) nr.20 din 29.02.2012 s-a stabilit că pentru eliberarea autorizației de funcționare agenților economici este necesar acordul de funcționare conform HCL Sector 4 nr.22/29.02.2012 (anexa 1).

Prin HCL Sector 4 nr.22/29.02.2012 s-a stabilit că:

-capacitatea legală efectivă, precum și condițiile care trebuie îndeplinite de agenții economici se stabilesc de către instituțiile abilitate prin lege — art.3 din Anexă;

-pentru eliberarea acordului de funcționare sunt necesare autorizațiile sau avizele necesare desfășurării activității economice menționate în anexa la Certificatul de înregistrare, emise de instituțiile abilitate (autorizație de mediu, sanitar-veterinară etc.) — anexa 2.

Curtea apreciază că niciunul dintre textele legale invocate de către procuror (cu excepția art. 63 alin. 5 lit. g din Legea nr. 215/2001), nu pot conduce la tragerea la răspundere penală a inculpaților.

În ceea ce privește încălcarea art.61 alin. 1, 2 și 3, art.63 alin. 1 lit. d), alin. 5 lit. b), se constată că dispozițiile invocate ca fiind încălcate nu prevăd vreo obligație concretă în sarcina acestuia, ci stabilesc că primarul exercită o funcție de demnitate publică, faptul că primarul trebuie să acționeze pentru respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, punerea în aplicare a legilor, a decretelor Președintelui României, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local, faptul că acesta beneficiază de un aparat de specialitate pe care îl conduce, are atribuții privind serviciile publice asigurate cetățenilor sau că ia măsuri pentru prevenirea și gestionarea

situațiilor de criză. Niciunul dintre aceste texte nu instituie însă vreo obligație concretă în sarcina primarului.

Nu se poate niciodată ajunge la condamnarea unei persoane pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, constatându-se că funcționarul public a încălcat dispoziții legale de tipul ” primarul îndeplinește o funcție de autoritate publică” sau ”primarul beneficiază de un aparat de specialitate, pe care îl conduce

”

În ceea ce privește dispozițiile art. 61 alin. 2 și art. 63 alin. 1 lit. d raportat la art. 63 alin. 5 lit. b) (cel de-al doilea text de lege făcând trimitere la primul), Curtea constată că acestea stabilesc chestiuni de maximă generalitate, nesusceptibile de a fi considerate încălcări ale atribuțiilor de serviciu care să conducă la reținerea unei infracțiuni de serviciu. Astfel, dacă s-ar considera că ar putea interveni răspunderea penală a primarului pentru că acesta nu a asigurat respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, practic ar fi imposibilă delimitarea răspunderii primarului de celelalte forme de răspundere juridică (de exemplu, art. 51 din Constituție reglementează dreptul la petiționare, stabilind că autoritățile publice au obligația să răspundă la petiții în termenele și în condițiile stabilite potrivit legii; dacă am considera că încălcarea art. 61 alin. 2 din Legea nr. 215/2015 poate conduce la reținerea infracțiunii de abuz în serviciu, ar însemna că primarul care nu răspunde în termen la o petiție săvârșește infracțiunea prev. de art. 297 C.pen.).

După cum am arătat, o interpretare în sensul că cele două texte de lege reglementează atribuții de serviciu susceptibile de a conduce la reținerea infracțiunii prev. de art. 297 C.pen., ar conduce, cel puțin prin prisma elementului material, la o imposibilitate de a stabili care fapte sunt apte să atragă răspunderea penală și care sunt apte să atragă alte forme de răspundere, deoarece specific răspunderii juridice (indiferent de forma pe care o îmbracă) este faptul că funcționarul nu își desfășoară activitatea cu profesionalism, cinste, corectitudine, nu asigură respectarea actelor normative (art. 61 alin. 2 făcând referire inclusiv la ordinele și instrucțiunile prefectului). Or, tocmai imposibilitatea delimitării răspunderii penale de celelalte forme de răspundere a determinat Curtea Constituțională să admită excepția de neconstituționalitate a art. 297 C.pen. (a se vedea paragrafele 76-80 din Decizia nr. 405/2016). În opinia noastră, încălcarea unor dispoziții legale formulate în termeni de maximă generalitate, precum cele prezentate anterior, nu pot constitui temei pentru reținerea infracțiunii de abuz în serviciu.

Într-adevăr, în jurisprudență este acceptat că în „legislația primară” (legi, O.U.G, O.G) sunt prevăzute obligații/îndatoriri principale, de esență pentru unele domenii de activitate a autorităților și instituțiilor publice, care revin funcționarilor publici ce își desfășoară activitatea în cadrul acestora, și, respectiv, pentru anumite categorii de funcționari publici. Ar fi imposibil ca, prin „legislația primară”, să se stabilească, în concret, pentru fiecare

funcționar, pentru fiecare funcție ori pentru fiecare angajat obligațiile de serviciu în mod detaliat.

Este firesc ca detalierea/concretizarea obligațiilor de serviciu principale prevăzute de „legislația primară” să se realizeze, ulterior, în corelație și în conformitate cu legile O.G ori O.U.G respective, prin „legislație secundară” (H.G, ordin al miniștrilor, norme de aplicare, etc.) sau chiar prin alte acte normative interne (ordine, ordin de serviciu, regulamente, dispoziții, norme interne, fișa postului). De altfel, este frecvent utilizată în elaborarea legislației metoda prevederii în chiar legea, O.G ori O.U.G respectivă a unui text care prevede expres obligația emiterii unui act normativ subsecvent (unei legislații secundare) prin care să se detalieze, printre altele, obligațiile/îndatoririle de serviciu ori profesionale, dar în limitele și potrivit normelor care le ordonă (art. 4 alin. (3) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative).

Multitudinea și complexitatea deosebită a aspectelor juridice/legislative/normative impuse autorităților și instituțiilor publice de către autoritățile legiuitoare și, corelativ, prevederea obligațiilor/îndatoririlor principale ce revin funcționarilor publici, fac imposibilă din punct de vedere obiectiv integrarea acestora în „legislația primară”, cu consecința necesității detalierei/concretizării/explicării obligațiilor/sarcinilor de serviciu și profesionale prevăzute în „legislația primară”, ulterior, prin „legislația secundară”, în final rezultând un mecanism legal complex, de natură a satisface imperativul clarității și previzibilității normei de drept din „legislația primară”.

Din aceasta derivă necesitatea ca, pe lângă actele normative specifice „legislației primare”, să fie necesară și trimiterea la actele normative aparținând legislației secundare, aceasta din urmă având menirea de a clarifica/explica/detalia norma din „legislația primară”, evident în condițiile în care se respectă principiul ierarhiei actelor normative.

După cum se observă, acest lucru este aplicabil exclusiv în cazul situațiilor în care există o normă legală concretă care este explicată, este detaliată într-un act juridic de rang inferior (de exemplu, o hotărâre de Guvern care detaliază prevederile unei legi, regulamentul de aplicare a unei legi, normele metodologice ale unei legi etc.). Considerentele mai sus-menționate nu sunt aplicabile atunci când există vreun act normativ care nu face parte din legislația primară iar dispozițiile legale invocate sunt aspecte principiale cu caracter de maximă generalitate.

Dispozițiile art. 61 alin. 2 și art. 63 alin. 1 lit. d raportat la art. 63 alin. 5 lit. b) din Legea nr. 215/2001 ar putea conduce la reținerea infracțiunii de abuz în serviciu doar în ipoteza adoptării unor acte normative infralegale care să le detalieze (de exemplu, o hotărâre de consiliu local care să detalieze ce trebuie să facă primarul pentru a preveni sau gestiona o anumită situație de criză). În lipsa unei astfel de detalieri, suntem în prezența unor dispoziții cu caracter general care nu îndeplinesc cerințele impuse de

principiul legalității incriminării (*Nullum crimen sine lege certa*).

Situația este diferită în cazul dispozițiilor art.63 alin.5 lit.g) din Legea nr. 215/2001 care stabilește că **primarul emite avizele, acordurile și autorizațiile date în competența sa prin lege și alte acte normative**. Considerentele teoretice prezentate mai sus cu privire la situațiile în care este posibilă trimiterea la norme din legislația secundară în cazul infracțiunii de abuz în serviciu sunt deplin aplicabile unei situații în care ulterior printr-un act inferior legii sunt detaliate condițiile pentru eliberarea unei autorizații de către primar.

În concret, primarul are ca atribuție de serviciu eliberarea autorizației de funcționare, iar emiterea acesteia cu încălcarea procedurii reglementate de actul normativ din legislația secundară (care explicitează atribuția din lege) poate conduce la încălcarea atribuției din legislația primară și la reținerea infracțiunii de abuz în serviciu. Legislația secundară într-un astfel de caz detaliază legislația primară și face corp comun cu ea. În astfel de situații, într-adevăr, eliberarea unei autorizații cu încălcarea prevederilor legale conduce la reținerea elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu.

Din cuprinsul precizărilor DNA, rezultă că actele din legislația secundară care vizează eliberarea autorizațiilor de funcționare și a acordurilor de funcționare 5 5 5

sunt Hotărârea Consiliului Local al Sectorului 4 nr.20 din 29.02.2012 (privind eliberarea autorizației de funcționare) și Hotărârea Consiliului Local al Sectorului 4 nr.22/29.02.2012 (privind eliberarea acordului de funcționare).

În concret, potrivit opiniei susținute de procuror în rechizitoriu, pentru eliberarea acordului de funcționare, conform Anexei 2 din Hotărârea de Consiliu

Local menționată, era necesară depunerea tuturor autorizațiilor și avizelor prevăzute de lege, deci inclusiv a autorizației PSI. În ceea ce privește autorizația de funcționare, având în vedere că una dintre condițiile prevăzute de lege pentru eliberarea acesteia era existența acordului de funcționare, iar acesta din urmă nu a

fost emis legal (din motivele mai sus-menționate), rezultă, în opinia procurorului, că nici aceasta nu a fost emisă legal (pagina 5 din precizări).

Conform Anexei nr.2 a Hotărârii nr. 22/29.02.2012, actele necesare eliberării acordului de funcționare sunt:

- cerere tip;
- BI/CI (asociat, administrator/reprezentant);
- Certificatul de înregistrare de la Oficiul Registrului Comerțului;
 - Actul constitutiv sau Statutul societății comerciale, iar în cazul persoanelor fizice autorizate, al întreprinderilor individuale și familiale

- rezoluție;
- Certificat constatator în baza Legii nr. 359/2004 emis de Biroul unic de pe lângă Oficiul Registrului Comerțului pentru punctul de lucru;
- **Autorizațiile sau avizele necesare desfășurării activității economice menționate în anexa la Certificatul de înregistrare, emise de instituțiile abilitate (autorizație de mediu, sanitar veterinară, etc.);**
- Dovada deținerii spațiului sau a structurii de vânzare de către agentul economic în care este specificat că spațiul este folosit ca punct de lucru;
- Contract de salubritate și ultima chitanță de plată;
- Dovada achitării taxei de eliberare a acordului de funcționare;
 - Schița amplasamentului solicitat pentru activitatea desfășurată pe domeniul public, după caz;
 - Acordul asociației de locatari, cu specificarea expresă a orarului de funcționare solicitat pentru orice unitate care solicită activitate cu program prelungit - după ora 22,00 sau non - stop;
- Declarație pe proprie răspundere;

- Certificat fiscal din care să rezulte că solicitantul nu are datorii la bugetul local.

Potrivit raționamentului expus de către procuror, Hotărârea Consiliului Local nr. 22/29.02.2012 a fost încălcată deoarece aceasta impunea ca solicitantul să depună toate autorizațiile sau avizele necesare desfășurării activității economice emise de instituțiile abilitate (autorizație de mediu, sanitar veterinară, etc.) și nu autorizațiile sau avizele necesare desfășurării activității economice **menționate în anexa la Certificatul de înregistrare**, emise de instituțiile abilitate (autorizație de mediu, sanitar veterinară, etc.).

În opinia procurorului, sintagma "etc." este exemplificativă, funcționarii din cadrul primăriei fiind obligați a solicita nu doar autorizația de mediu sau autorizația sanitar-veterinară, ci toate autorizațiile prevăzute de lege.

În acest sens, în rechizitoriu se arată următoarele:

"enumerarea documentelor existente în anexa H.C.L. nr. 22/2012, în ceea ce privește avizele necesare emiterii acordului/autorizației de funcționare nu limitează documentele doar la cele, în mod expres, specificate în anexă, deoarece trebuie să se țină cont și de celelalte acte normative și acesta este sensul enumerării din chiar cuprinsul HCL. Articolul 3 al H.C.L. 22/2012 prevede că acordul de funcționare se eliberează persoanelor fizice sau juridice autorizate în condițiile legii, în vederea obținerii acestuia fiind necesară depunerea documentației prevăzute la anexa 2 din Regulament (printre care autorizații sau avize necesare desfășurării activității economice emise de instituțiile abilitate: autorizație de mediu, autorizație sanitar - veterinară, etc.).

*În concluzie, și autorizația privind securitatea la incendii era necesară în vederea obținerii **acordului de funcționare**, care la rândul său a stat la baza obținerii autorizației de funcționare. Articolul 4 prevede că acest acord are o valabilitate de 1 an.*

Dacă sensul acelei dispoziții nu ar fi fost cunoscut de către cei din SAC s-ar fi putut adresat departamentului juridic pentru a obține lămuriri cu privire la aplicarea hotărârii consiliului local."(fila 28 rechizitoriu în format electronic).

În opinia instanței, din lecturarea anexei 2 a Hotărârii nr. 22/29.02.2012 se observă în mod clar că solicitantului nu trebuia să i se solicite decât Autorizațiile sau avizele necesare desfășurării activității **economice menționate în anexa la Certificatul de înregistrare**, emise de instituțiile abilitate și nu toate autorizațiile și avizele prevăzute de lege în cazul solicitantului.

Potrivit art. 15 alin. 1 lit. b din Legea nr. 359/2004 privind simplificarea formalităților la înregistrarea în registrul comerțului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și persoanelor juridice, **în anexa la Certificatul de înregistrare de la Oficiul Registrului Comerțului, la care se face trimitere, se menționează 4 domenii pentru care solicitanții trebuie să depună, după caz, declarații pe proprie răspundere că sunt îndeplinite condițiile de funcționare, respectiv sanitar, protecția mediului, sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor, protecția muncii.**

Prin urmare, sintagma "etc" nu se referă la toate autorizațiile și avizele pe

care solicitantul trebuie să le dețină, ci la celelalte două autorizații indicate în în 888

anexa la Certificatul de înregistrare de la Oficiul Registrului Comerțului, respectiv autorizația sanitară și pentru protecția mediului.

De altfel, din cuprinsul practicei încheierii nr. 1167/CO/DL din data de 11.11.2015 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 40055/3/2015, încheiere prin care s-a soluționat contestația împotriva încheierii prin care s-a dispus arestarea preventive a inculpaților, rezultă că problema a făcut obiectul unor dezbateri ample. De asemenea, judecătorul de drepturi și libertăți a motivat de ce sintagma etc. nu poate fi interpretată în sensul indicat de procuror (paginile 17-18). Aceeași concluzie, judicios motivată, se regăsește și în cuprinsul încheierii pronunțate de Tribunalul București la data de 8 ianuarie 2016 în dosarul nr. 46691/3/2015.

Într-adevăr, încheierile judecătorului de drepturi și libertăți nu au autoritate de lucru judecat asupra fondului cauzei, însă procurorul este obligat să administreze probe noi care să dovedească vinovăția inculpatului sau cel puțin să argumenteze de ce concluzia judecătorului de drepturi și libertăți nu este corectă. Fiind vorba de interpretarea unei prevederi legale, în mod evident nu poate fi vorba despre administrarea de noi probe, conținutul unui text de lege neputând fi dovedit prin audierea de martori. În ciuda acestui aspect, procurorul a audiat mai mulți consilieri locali și funcționari din cadrul Primăriei Sectorului 4 București sau din 5 5 5 cadrul Prefecturii București pentru a le cere acestora părerea cu privire la sintagma "etc" - ,,

În ciuda faptului că doi judecători de drepturi și libertăți au motivat detaliat, făcând referire la textul Hotărârii de Consiliu Local, nicăieri însă în cuprinsul rechizitoriului nu se regăsește vreun argument al procurorului prin care să se arate de ce acest raționament este eronat.

5

Din nefericire, această interpretare eronată a H.C.L. nr. 22/29.02.2012 s-a manifestat și în cuprinsul hotărârii primei instanțe, judecătorul fondului arătând că:

"enumerarea documentelor existente în anexa H.C.L. nr. 22/2012, în ceea ce privește avizele necesare emiterii acordului/autorizației de funcționare nu limitează documentele doar la cele, în mod expres, specificate în anexă, deoarece trebuie să se țină cont și de legislația primară susmenționată și acesta este sensul enumerării din chiar cuprinsul HCL. Articolul 3 al H.C.L. 22/2012 prevede că acordul de funcționare se eliberează persoanelor fizice sau juridice autorizate în condițiile legii, în vederea obținerii acestuia fiind necesară depunerea documentației prevăzute la anexa 2 din Regulament (printre care autorizații sau avize necesare desfășurării activității economice emise de instituțiile abilitate: autorizație de mediu, autorizație sanitar - veterinară, etc.). (Nota instanței de apel: prima instanță consideră și ea că anexa 2 făcea referire la toate autorizațiile și avizele prevăzute de lege, nu doar la cele din anexa la Certificatul de înregistrare de la Oficiul Registrului Comerțului).

De altfel, enumerarea nu putea fi decat exemplificativa, deoarece documentele ce trebuiau depuse de solicitanti erau diferite in functie de obiectul activitatii, suprafata cladirii etc.(ex.pentru comerciantii cu activitate de alimentatie publica si cu coduri CAEN corespunzatoare bar/restaurant/club, sarcina impusa primarului de legislatia

primara era de a verifica daca exista aviz/autorizatie de securitate la incendiu in cazurile cerute de lege).

*În concluzie, și autorizația privind securitatea la incendii era necesară în vederea obținerii **acordului de funcționare**, care la rândul său a stat la baza obținerii autorizației de funcționare."*

Deși la o primă lectură este posibilă o eventuală eroare, nu poate fi justificată concluzia procurorului, concluzie însușită și de prima instanță, în contextul în care inculpații au atras mereu atenția acestui aspect (și după cum am arătat, acest argument a fost respins în două proceduri judiciare diferite). Nu se poate susține în mod rezonabil că un text de lege care prevede "**Autorizațiile sau avizele necesare desfășurării activității economice menționate în anexa la Certificatul de înregistrare, emise de instituțiile abilitate(autorizație de mediu, sanitar veterinară, etc.)"** are în vedere toate autorizațiile și avizele prevăzute de lege și nu doar cele menționate în anexa la Certificatul de înregistrare.

În ceea ce privește prevederile art. 14 alin. 1 lit. f din Legea nr. 307/2006 și a art. 1 lit. g din HG nr. 1739/06.12.2006, Curtea a arătat anterior de ce acestea nu pot conduce la reținerea infracțiunii de abuz în serviciu.

Nici art. 30 alin. 1 din Legea nr. 307/2006 nu reprezintă o dispoziție legală care să instituie obligații de serviciu în sarcina vreunui dintre inculpați. Potrivit acestui text de lege, începerea lucrărilor de execuție la construcții și amenajări noi, de modificare a celor existente și/sau schimbarea destinației acestora, precum și punerea lor în funcțiune se fac numai după obținerea avizului sau autorizației de securitate la incendiu, după caz.

Că textul de lege nu stabilește obligații de serviciu în sarcina funcționarilor publici din cadrul Primăriei, rezultă din alineatul (2) al aceluiași articol, pe care procurorul l-a omis în prezentarea sa. Acesta menționează expres că obligația solicitării și obținerii avizelor și/sau a autorizațiilor prevăzute la alin. (1) revine persoanei fizice ori juridice care finanțează și realizează investiții noi sau intervenții la construcțiile existente ori, după caz, beneficiarului investiției.

După cum am arătat anterior, nimeni nu contestă că patronii spațiilor respective trebuiau să dețină autorizație PSI, însă tragerea la răspundere penală a celor patru inculpați-funcționari publici din cadrul Primăriei Sector 4 București poate interveni exclusiv în ipoteza existenței unei prevederi legale care să-i oblige pe aceștia să ceară autorizația PSI pentru eliberarea autorizației de funcționare.

Că articolul 30 din Legea nr. 307/2006 nu instituie absolut nicio obligație de serviciu în sarcina funcționarilor din cadrul unei primării rezultă și din alineatele următoare ale aceluiași articol, în forma în vigoare la data comiterii faptelor:

3)Avizele și autorizațiile prevăzute la alin. (1) se eliberează de inspectorate, în termen de cel mult 30 de zile de la depunerea cererii, în condițiile prevăzute de normele metodologice de avizare și autorizare privind securitatea la incendiu.

4)Categoriile de construcții și amenajări care se supun avizării și/sau autorizării privind securitatea la incendiu se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

5)Nerespectarea cerințelor care au stat la baza emiterii avizului sau autorizației de securitate la incendiu, prevăzute în normele metodologice de avizare și

autorizare privind securitatea la incendiu, atrage sancționarea conform legii și pierderea valabilității avizului sau autorizației de securitate la incendiu.

6)Litigiile generate de emiterea și pierderea valabilității avizului sau autorizației de securitate la incendiu se soluționează potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

7)În situația în care se constată pierderea valabilității avizului de securitate la incendiu ori lucrările de construcții au început fără acest document, inspectoratele pentru situații de urgență informează autoritatea care a emis autorizația de construire, respectiv structurile competente ale Inspectoratului de Stat în Construcții, pentru a dispune măsurile prevăzute de lege.

8)Pierderea valabilității autorizației de securitate la incendiu și încălcarea gravă a cerinței securitate la incendiu care impune oprirea funcționării ori utilizării construcțiilor sau amenajărilor se comunică la registrul comerțului, prefectului și instituțiilor publice interesate, în cel mult 48 de ore.

9)Normele metodologice de avizare și autorizare privind securitatea la incendiu se elaborează de Inspectoratul General, se aprobă de ministrul administrației și internelor și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

De altfel, după cum am arătat, Legea nr. 307/2006 menționează în art. 14 care sunt, din perspectiva acestui act normativ, atribuțiile primarului în domeniu.

În cuprinsul motivării primei instanțe, referitor la atribuțiile de serviciu încălcate de către cei patru funcționari s-au reținut următoarele:

Instanța considera ca probatoriul administrat releva încălcarea de către inculpatul Popescu Cristian Victor Piedone a disp.art.6 alin.1 din Legea nr.307/2006 coroborat cu art.268 alin.5,6 din Codul Fiscal, aprobat prin Legea nr.571/2003 si art. 30 alin.1,2 din Legea nr.307/2006, si art.63 alin.1 si 5 lit.g din Legea Administratiei Publice Locale nr.215/2001.

Totodata legislatia secundara, in executarea legislatiei primare mentionate, incalcata de inculpatul Popescu Cristian Victor Piedone, este prev. de art. 1 lit.g din H.G. nr.1739/2006 si HCL Sector 4 București nr.22 din 29.02.2012.

Instanța considera ca probatoriul administrat releva încălcarea de către inculpatele funcționare SAC din cadrul Primăriei Sector 4 București a disp. art.6 alin.1 din Legea nr.307/2006 coroborat cu art.268 alin.5,6 din Codul Fiscal, aprobat prin Legea nr.571/2003. si art. 30 alin.1,2 din Legea nr.307/2006 si indirect art.77 din Legea Administratiei Publice Locale nr.215/2001 (achiesand la interpretarea nelegala „decisa,, de primar).

Totodata legislatia secundara, in executarea legislatiei primare mentionate, incalcata de inculpatele funcționare SAC din cadrul Primăriei Sector 4 București, este prev. de art. 1 lit.g din H.G. nr.1739/2006 si HCL Sector 4 București nr.22 din 29.02.2012.

Sustinerea DNA privind încălcarea de către inculpați a disp.art.14 lit.f din Legea nr.307/2006 este nefondata intrucat obligatia legala era una de verificare in raport cu documentele depuse de comerciant, neexistand competente legale in materia PSI, de emitere a unor avize, autorizații și acorduri si nici de efectuare a unor controale.

Singurele dispoziții legale neanalizate până în prezent sunt cele menționate de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 307/2006, art. 268 alin. 5-6 din Codul Fiscal și art. 77 din Legea nr. 215/2001.

Conform art. 77 din Legea nr. 215/2001, primarul, viceprimarul, secretarul unității administrativ-teritoriale și aparatul de specialitate al primarului constituie o structură funcțională cu activitate permanentă, denumită primăria comunei, orașului sau municipiului, care duce la îndeplinire hotărârile consiliului local și dispozițiile primarului, soluționând problemele curente ale colectivității locale.

Prezentul complet nu poate identifica prin ce raționament se poate ajunge la concluzia că cele trei funcționare din cadrul Primăriei Sectorului 4 București, achiesând la interpretarea nelegală a primarului au încălcat această dispoziție. Textul de lege menționat este o prevedere de maximă generalitate care nu stabilește atribuții de serviciu în sarcina vreunei persoane. De altfel, după cum vom arăta în continuare, nu ne aflăm în prezenta unei interpretări nelegale decise de primar, ci de aplicarea unor condiții stabilite prin hotărâri de Consiliu Local (hotărâri în contradicție cu legea) adoptate încă din mandatul fostului primar.

Nici art. 6 alin. 1 din Legea nr. 307/2006 care prevede că persoanele fizice și juridice sunt obligate să respecte reglementările tehnice și dispozițiile de apărare împotriva incendiilor și să nu primejduiască, prin deciziile și faptele lor, viața, bunurile și mediul, nu reglementează o atribuție de serviciu a cărei încălcare să atragă răspunderea penală pentru infracțiunea prevăzută de art. 297 C.pen. În realitate, și în acest caz vorbim de un text general care stabilește o chestiune principială. De altfel, chiar textul stabilește care sunt destinatarii săi: orice persoană fizică sau juridică. Nu poate fi acceptată interpretarea potrivit căreia un text de lege care se adresează oricărei persoane stabilește în același timp și atribuții de serviciu pentru un funcționar.

De altfel, dacă am accepta această interpretare, ar însemna că inclusiv patronii Clubului și cei doi pirotehniști (funcționari privați) ar fi trebuit trași la răspundere penală pentru abuz în serviciu ca urmare a încălcării art. 6 alin. 1 din Legea nr. 307/2006.

Totodată, după cum am arătat în art. 14 din Legea nr. 307/2006 sunt precizate expres care sunt atribuțiile de serviciu ale primarului în ceea ce privește apărarea împotriva incendiilor, din perspectiva acestui act normativ. În aceste condiții, nu poate fi acceptată ideea că alte dispoziții cu caracter general din aceeași lege (cum sunt art. 6 alin. 1 și art. 30) instituie atribuții de serviciu în sarcina primarului.

Curtea apreciază că se impune a se reține încălcarea unei atribuții de serviciu, prevăzută la art. 268 alin. 5 și 6 din Codul Fiscal, raportat la art. 61 alin. 5 lit. g din Legea nr. 215/2001.

Potrivit art. 268 alin.5-6 Cod Fiscal, Comercianții a căror activitate se desfășoară potrivit Clasificării activităților din economia națională - CAEN, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 656/1997, cu modificările ulterioare, în clasa 5530 - restaurante și 5540 - baruri, datorează bugetului local al comunei, orașului sau municipiului, după caz, în a cărui rază administrativ teritorială se află amplasată unitatea sau standul de comercializare, o taxă pentru eliberarea/vizarea anuală a autorizației privind desfășurarea activității de alimentație publică, stabilită de către consiliile locale în sumă de până la 3.000 lei. La nivelul municipiului București, această taxă se stabilește de către Consiliul General al Municipiului București și se face venit la bugetul local al sectorului în a cărui rază teritorială se

află amplasată unitatea sau standul de comercializare.

(6) Autorizația privind desfășurarea activității de alimentație publică, **în cazul în care comerciantul îndeplinește condițiile prevăzute de lege**, se emite de către primarul în a cărui rază de competență se află amplasată unitatea sau standul de comercializare.

Raportat la această dispoziție legală, Curtea constată că **autorizația de funcționare** putea fi eliberată doar în ipoteza în care comerciantul îndeplinea toate **condițiile prevăzute de lege**, respective acesta **avea toate autorizațiile și avizele impuse de lege, inclusiv autorizația PSI**. Cum textul nu se referă la o lege anume, obligația de verificare se raportează la toate legile în vigoare la momentul solicitării autorizației. Împrejurarea că hotărârea de Consiliu Local care individualiza în concret care sunt documentele care trebuie depuse de către solicitant nu face referire la autorizația PSI nu poate conduce la o concluzie contrară. Raportat la ierarhia actelor normative, printr-o hotărâre de Consiliu Local nu se poate deroga de la o lege. Cu toate acestea, deși o astfel de hotărâre de Consiliu Local nu este aptă de a înlătura tipicitatea obiectivă a faptei, ea este aptă de a influența latura subiectivă sub care au acționat inculpații, aspect care va fi însă analizat ulterior.

De altfel, necesitatea autorizației PSI pentru eliberarea autorizației de funcționare a fost menționată și de primarul Cristian Popescu Piedone într-un interviu acordat a doua zi după incendiu (disponibil la adresa <https://www.youtube.com/watch?v=uUVH6dnYx60>-documentarul Colectiv, Negru pe alb, intervalul 2:30-2:44).

Acesta a arătat că, "acordul de funcționare însumează toate acordurile de la toate instituțiile abilitate să dea autorizațiile de funcționare: alimentație publică, **norme PSI** ș.a.m.d." Referirea la acordul de funcționare este improprie, acesta referindu-se în realitate la autorizație nu la acord. În acest sens, se constată că inculpatul vorbește și despre acordurile de la toate instituțiile abilitate, or, aceste instituții eliberau autorizații nu acorduri.

5

5

Curtea apreciază că prin folosirea acestei înregistrări nu se încalcă dreptul la tăcere al inculpatului. Acest drept vizează declarațiile date de către inculpat organelor judiciare sau situațiile în care organele judiciare utilizează subterfugii pentru a obține relatări din partea persoanei acuzate. Atunci când o persoană dă de bunăvoie declarații presei, fără a exista vreo acțiune de constrângere sau vreo manoperă dolosivă, nu există niciun impediment în folosirea acestei declarații. Înregistrarea a fost admisă ca mijloc de probă, cf art. 139 alin. 3 Cod procedură penală.

Dreptul la apărare al inculpatului a fost asigurat prin punerea în discuția părților a admisibilității administrării probelor (instanța pronunțându-se motivat prin încheierea din 12 mai 2021), prin vizionarea acestei înregistrări și prin acordarea posibilității inculpatului să își expună propriul punct de vedere.

Fiind audiat, inculpatul a arătat că "în toată această perioadă am trecut prin multe stări emoționale motiv pentru care, după 12 ore, am dat în fața presei acea declarație pe care, ulterior, am retractat-o în momentul în care mi-am prezentat demisia ca primar, demisie pe care am prezentat-o, nu pentru ca m-am considerat

vinovat, ci din respect pentru victimele incendiului. În acea declarație în care am spus că acordul de funcționare însumează inclusiv acordul PSI este un adevăr trunchiat, deoarece clubul Colectiv a avut o autorizație pentru “bar, vânzare băuturi alcoolice, 80 de locuri pe scaune” și nu pentru activitatea de club și trebuia să aibă toate documentele din anexa HCL.”

Instanța de control judiciar este conștientă de gravitatea momentului și de stările emoționale prin care trece primarul unei unități administrative în care se produce o asemenea tragedie, însă o declarație de tipul "pentru autorizația de funcționare este necesară autorizația PSI" nu poate fi cauzată de o astfel de stare. De asemenea, apărarea nu a indicat (Curtea cu ocazia deliberării a vizionat înregistrarea video a declarațiilor date de inculpat ulterior demisiei, disponibile la adresa <https://www.youtube.com/watch?v=zmAHno8q2rk>) o declarație expresă în care acesta să arate că nu era necesară o astfel de autorizație și că retractează cele menționate anterior sub acest aspect.

Împrejurarea că încălcarea dispozițiilor art. 268 alin.5-6 Cod Fiscal nu fost adusă la cunoștința inculpaților pe parcursul urmăririi penale sau prin precizările scrise întocmite ulterior de către procuror nu are semnificația aducerii unei noi acuzații. Acuzația formulate de către procuror este situația faptică descrisă la secțiunea” În drept “ din rechizitoriu.

Inculpații au fost acuzați că au eliberat două autorizații de funcționare și două acorduri de funcționare fără a solicita autorizația PSI. Prin indicarea art. 268 alin.5-6 Cod Fiscal, acuzația nu se schimbă cu nimic, ea rămâne aceeași. Menționarea unei alte dispoziții legale în baza căreia inculpații erau obligați să facă exact ceea ce le impută procurorul (să ceară autorizația PSI) nu poate conduce la concluzia că aceștia au fost acuzați de o altă faptă decât cea pentru care s-a efectuat urmărirea penală și s-a dispus trimiterea în judecată. **În concret, acuzația adusă inculpaților (respectiv atribuția de serviciu încălcată) rămâne aceeași: eliberarea autorizației de funcționare fără a se solicita autorizația PSI.**

9

9

9

Nu poate fi însă reținută încălcarea art. 5-7 din OG nr. 99/2000, în condițiile în care se susține că acordul de funcționare s-a emis cu privire la o activitate care se desfășura într-un spațiu improvizat (art. 7 lit. c din OG nr. 99/2000). O astfel de constatare ar conduce într-adevăr la o extindere a acuzației. Stabilirea caracterului improvizat nu s-ar fi putut realiza decât dacă funcționarii din cadrul Primăriei Sectorului 4 s-ar fi deplasat personal la fața locului pentru a inspecta spațiul. Chiar și așa, în condițiile în care aceștia nu aveau pregătire de specialitate, este de discutat în ce măsură stabilirea caracterului improvizat nu ar fi fost posibilă decât prin angajarea de personal specializat. Or, acest lucru ar fi presupus desfășurarea unor proceduri de achiziție publică, adoptarea unor hotărâri de Consiliu Local etc. Niciunui dintre cei patru inculpați nu i s-a reproșat prin rechizitoriu că nu ar fi desfășurat activitățile menționate, ci că au emis autorizațiile și acordurile fără a

5

5

>

5

5

solicita autorizația PSI. Prin urmare, după cum se observă reținerea art. 5-7 din OG nr. 99/2000 excedează acuzației factice indicate în rechizitoriu.

Concluzionând, instanța de apel apreciază că din perspectiva

elementului material, poate fi reținută exclusiv încălcarea art. 268 alin. 5 și 6 din Codul Fiscal, raportat la art. 61 alin. 5 lit. g din Legea nr. 215/2000. În contextul în care dispozițiile menționate fac referire exclusiv la autorizația de funcționare, Curtea constată că nu poate fi identificată vreo încălcare sub aspectul emiterii celor două acorduri de funcționare.

În ceea ce privește urmarea imediată a celor două infracțiuni de abuz în serviciu imputate inculpaților, în rechizitoriu sunt indicate trei astfel de urmări:

- vătămarea intereselor legitime ale Sectorului 4 al municipiului București prin atingerea adusă calității relațiilor de serviciu, valoare socială lezată, care nu conferă acestei persoane juridice dreptul la despăgubiri morale .

-punerea permanent în pericol a vieții, sănătății, integrității corporale a persoanelor, angajaților care s-au aflat în incinta celor două unități de alimentație publică

-moartea și vătămarea corporală a persoanelor care s-au aflat în Clubul Colectiv (doar în ceea ce privește prima infracțiune de abuz în serviciu privitoare la autorizarea clubului Colectiv).

În opinia instanței, nu se poate susține că cei patru inculpați au produs prin faptele lor o vătămare a intereselor legitime ale Sectorului 4 București. În acest sens, se constată că aceștia și-au desfășurat întreaga activitatea în cadrul unei politici instituționale bazată pe Hotărâri de Consiliu Local care, după cum am arătat, nu prevedeau necesitatea depunerii autorizației PSI. Nu poate fi reținută în sarcina vreunui dintre cei 4 inculpați că au adus atingere intereselor Sectorului 4 București în condițiile în care aceștia au respectat întru totul hotărârile emise de Consiliul Local al aceleiași unități administrative. De altfel, posibilitatea tragerii la răspundere penală a acestora derivă din împrejurarea că aceștia au încălcat o dispoziție legală, care contravenea hotărârii de Consiliu Local privind emiterea autorizației de funcționare.

Împrejurarea că inculpații Iofciu Aurelia și Popescu Cristian Victor Piedone au fost implicați în elaborarea și adoptarea Hotărârii de Consiliu Local nr. 20/29.02.2012 nu poate conduce la o concluzie contrară. În acest sens, trebuie menționat că respectiva hotărâre a modificat HCL nr.42 din 5.07.2007 (anterioară momentului în care inculpatul Piedone a devenit primar). Această din urmă hotărâre nu prevedea nici ea condiția solicitării autorizației PSI și după cum vom arăta modificarea nu a fost influențată în vreun fel de modificarea dispozițiilor legale din domeniul PSI și nu are absolut nicio legătură cu acest domeniu.

În concret, dacă nu exista o modificare a HCL nr.42 din 5.07.2007 iar autorizația de funcționare se elibera potrivit acestei hotărâri, în mod clar nu se poate susține că cei doi inculpați au afectat interesele Sectorului 4 București prin respectarea în totalitate a unui act emis chiar de "organul legislativ" al aceleiași unități administrative. Împrejurarea că doi dintre inculpați au fost implicați în elaborarea unui act normativ care modifica HCL nr.42 din 5.07.2007 (modificare care nu are nicio legătură cu domeniul PSI) nu poate conduce la o concluzie contrară, aceștia practic continuând "politica instituțională" cu privire la nesolicitarea autorizației PSI, politică existentă anterior momentului în care vreunul

dintre aceștia au avut vreo funcție de conducere în cadrul Primăriei Sectorului 4 București. Raportat la toate aceste aspecte, Curtea consideră că, în contextul respectării tuturor normelor emise de Consiliul Local Sectorului 4 București, nu se poate susține că inculpații au afectat interesele unității administrativ teritoriale.

Referitor la cea de-a doua urmare, Curtea apreciază că se poate reține o punere în pericol a vieții, sănătății, integrității corporale a persoanelor, angajaților care s-au aflat în cele două unități de alimentație publică, doar în ceea ce privește autorizația emisă față de clubul Colectiv.

Doctrina și practica judiciară sunt unanime în a considera că infracțiunea de abuz în serviciu este o infracțiune de rezultat, ceea ce impune ca organele de urmărire penală să dovedească legătura de cauzalitate dintre elementul material și urmarea imediată.

A accepta că eliberarea fără respectarea prevederilor legale a unei autorizații de funcționare crează în mod automat o punere în pericol a vieții, sănătății, integrității corporale a tuturor persoanelor care se află în acel spațiu înseamnă a transforma în mod automat infracțiunea de abuz în serviciu într-o infracțiune de

5

pericol abstract.

De asemenea, o astfel de concluzie ar conduce la concluzii inacceptabile pentru societatea în care trăim. Este de notorietate că cea mai mare parte a instituțiilor publice, spitale, școli ș.a.m.d. funcționează fără autorizație PSI. A accepta concluziile parchetului ar însemna că toți conducătorii acelor persoane juridice comit zilnic infracțiunea de abuz în serviciu, deoarece pun în pericol viața tuturor persoanelor care se află în aceste spații. De asemenea, orice angajat care își desfășoară activitatea în astfel de spații ar putea să refuze să muncească argumentând că viața îi este pusă în pericol.

În realitate, trebuie să se dovedească în concret că raportat la particularitățile spațiului, la numărul de persoane care se află în interiorul lui și la toate împrejurările existente acel spațiu determină în concret punerea în primejdie a vieții persoanelor care se află în interiorul acestuia.

În cazul clubului Colectiv, punerea în pericol a vieții persoanelor a fost dovedită de probatoriul administrat pe parcursul prezentei cauze. În acest sens, s-a dovedit că acel club era frecventat de câteva sute de persoane în cazul diferitelor evenimente organizate și că evacuarea se putea face doar pe o singură ușă dublă de circa 2x2 metri (și de multe ori era deschisă doar una dintre aceste uși). De asemenea, s-a dovedit pericolozitatea spumei poliuretanică folosite pentru antifonarea clubului. În acest sens, buretele de pe stâlp s-a aprins din cauza câtorva scânteii, focul răspândindu-se într-un club de circa 400 metri pătrați în câteva secunde. Modalitatea de producere și de propagare a incendiului din clubul Colectiv (analizată pe larg în secțiunea dedicată analizei rechizitoriilor nr 545/P/2015 și 200/P/2015 ale Parchetului de pe lângă ICCJ) dovedesc că tuturor celor prezenți în acest spațiu, încă de la momentul emiterii autorizației de funcționare, le-a fost permanent pusă în pericol viața, sănătatea și integritatea corporală.

Situația este diferită în cazul Noran Prompt. În acest caz, probațiunea organelor de urmărire penală s-a limitat la a ridica documentele privind autorizarea

unității de alimentație publică și la a observa că acesta avea o suprafață de peste 200 metri pătrați și prin urmare trebuia să dețină autorizație PSI. Nu a fost administrate nicio probă pentru a stabili cam câte persoane veneau de obicei în acest restaurant, dacă existau extincatoare, dacă existau surse de pericol, dacă existau material inflamabile, ca în cazul Colectiv, ce măsuri fuseseră luate pentru protecția incendiilor (angajații fuseseră instruiți, exista plan de evacuare ș.a.md.), rechizitoriul neclarificând niciun dintre aceste aspect. Or, toate elementele enunțate sunt esențiale pentru a se putea stabili în concret dacă viața persoanelor din acest restaurant a fost pusă sau nu în pericol.

Aceste lipsuri nu pot fi complinite de către instanța de apel, trecerea unei perioade de peste 6 ani făcând imposibilă posibilitatea stabilirii tuturor acestor elemente (de exemplu, nu pot fi stabilite dincolo de orice îndoială rezonabilă lucrările de reamenajare pe care le-a suportat spațiul). De altfel, procurorul care este titularul acțiunii penale și căruia îi revine sarcina probațiunii nici nu a solicitat administrarea vreunui probe sub acest aspect.

Concluzionând, Curtea apreciază că în cazul infracțiunii de abuz în serviciu comisă cu privire la eliberarea autorizației SC Noran Prompt **lipsește urmarea imediată** nefiind dovedită vătămarea intereselor legitime ale Sectorului 4 al municipiului București sau punerea permanent în pericol a vieții, sănătății, integrității corporale a persoanelor, angajaților care s-au aflat în incinta spațiului respective. **Raportat la aceste aspect, în baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.pr.pen. se va dispune achitarea inculpatului Cristian Popescu Piedone pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu și a inculpatelor Iofciu Aurelia și Moțoc Sandra Ramona pentru comiterea infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu.**

Nu poate fi primită susținerea procurorului privind faptul că infracțiunea de abuz în serviciu poate avea ca urmare imediată moartea sau vătămarea unei persoane.

În acest sens, subliniem că acest lucru ar însemna că infracțiunea de abuz în serviciu ar fi o infracțiune complexă care să absoarbă infracțiunile de omor, omor calificat, loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, ucidere din culpă, vătămare corporală, loviri sau alte violențe etc.

În doctrină (F.Strețeanu, D.Nițu, Drept Penal.Parte Generală, vol. II, București, Ed. Universul Juridic, 2018, p. 63-66) a fost subliniat că delimitarea dintre infracțiunea complexă și concursul de infracțiuni se realizează pornind de la următoarele 3 criterii:

1) **Criteriul necesității absorbției:** potrivit acestuia o infracțiune este complexă și o absoarbe pe alta atunci când infracțiunea absorbantă nu se poate comite niciodată fără a comite automat și infracțiunea absorbită. Acest criteriu se analizează în abstract.

2) **Criteriul caracterului determinat sau determinabil al infracțiunii absorbite:** presupune că textul legal al infracțiunii complexe trebuie să precizeze, fie explicit, fie implicit, infracțiunea care este absorbită. Dacă lipsește acest caracter determinat sau determinabil fapta nu este complexă și nu absoarbe o altă infracțiune.

3) Criteriul potrivit căruia **infracțiunea absorbantă trebuie să aibă un pericol social mai mare decât infracțiunea absorbită** (să aibă o pedeapsă mai mare). O infracțiune care are o pedeapsă prevăzută de lege mai mare sau egală nu poate fi absorbită de o infracțiune cu aceeași pedeapsă sau mai mică. Dacă pedeapsa pentru infracțiunea absorbită este mai mare se reține întotdeauna concurs de infracțiuni.

Referitor la al doilea criteriu, arătăm că legiuitorul a subliniat de fiecare dată când ne aflăm în prezența unei infracțiuni complexe care absoarbe infracțiunea de omor, că această faptă este înglobată în conținutul constitutiv. Cu titlu de exemplu, menționăm infracțiunile de ultraj (art. 257 C.pen.), ultrajul judiciar (art. 279 C.pen.), genocidul (art. 438 alin. 1 lit. a C.pen.), infracțiuni contra umanității (art. 439 alin. 1 lit. a C.pen.), infracțiuni de război contra persoanelor (art. 440 alin. 1 lit. a C.pen.), utilizarea de metode interzise în operațiunile de luptă (art. 443 alin. 1 lit. g C.pen.) etc. În toate aceste cazuri legiuitorul vorbește în mod expres de "omorul", "uciderea", "ucide".

În cazul infracțiunilor complexe care au ca urmare imediată praterintenționată moartea unei persoane (și care absorb infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte), legiuitorul prevede expres: "dacă fapta a avut ca urmare moartea victimei". În acest sens, amintim cu titlu exemplificativ infracțiunile de lipsire de libertate (art. 205 alin. 4 C.pen.), violul (art. 218 alin. 4 C.pen.), agresiunea sexuală (art. 219 alin. 3 C.pen.), tâlhăria sau pirateria urmată de moartea persoanei (art. 236 C.pen.), tortură (art. 282 alin. 3 C.pen.) etc.

Totodată, atunci când legiuitorul a introdus ca variantă agravată producerea unor consecințe subsecvente care includeau și moartea unei persoane, a menționat acest lucru în mod expres. Astfel, potrivit art. 254 alin. 2 C.pen. dezastrul constă în distrugerea sau degradarea unor bunuri imobile ori a unor lucrări, echipamente, instalații sau componente ale acestora și care a avut ca urmare moartea sau vătămarea corporală a două sau mai multor persoane.

Conform art. 297 C.pen., fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.

Ori de câte ori legiuitorul stabilit în cuprinsul unei infracțiuni că aceasta este de natură să producă moartea unei persoane, a menționat expres acest lucru în termenii indicați, neexistând vreo excepție de la această regulă. Din sintagma "**o** vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane" nu rezultă că legiuitorul a avut în vedere și moartea unei persoane, neputându-se vorbi de un caracter determinat sau determinabil al absorbției.

Imposibilitatea absorbției unei infracțiuni care produce moartea unei persoane în infracțiunea de abuz în serviciu devine și mai evidentă atunci când analizăm cel de-al treilea criteriu menționat.

În acest sens, infracțiunea de abuz în serviciu are limitele de pedeapsă cuprinse între 2 și 7 ani. A accepta raționamentul procurorului, ar însemna că o persoană obișnuită care omoară o persoană va răspunde pentru o infracțiune prev.

de art. 188 C.pen., limitele de pedeapsă fiind cuprinse între 10 și 20 de ani. Aceeași persoană obișnuită care provoacă cu intenție moartea a 64 de persoane va fi găsită vinovată pentru comiterea infracțiunii de omor calificat, prev. de art. 189 alin. 1 lit. f C.pen., fiind pasibil de aplicarea detențiunii pe viață sau a unei pedepse cu închisoarea cuprinsă între 15 și 25 ani. Potrivit raționamentului procurorului, în aceleași coordonate, un funcționar public care prin încălcarea îndatoririlor de serviciu ar omorî 64 de persoane nu ar putea fi sancționată decât cu o pedeapsă cuprinsă între 2 și 7 ani.

Împrejurarea că, în cauză, au fost reținute și prevederile art. 13² din Legea nr. 78/2000 nu poate conduce la o concluzie contrară, nu orice încălcare a îndatoririlor de serviciu care produce moartea fiind aptă să producă cuiva un folos necuvenit. De asemenea, nu întotdeauna prejudiciul produs determină o pagubă mai mare de 2 milioane de lei, pentru a se constata producerea de consecințe deosebit de grave. Încadrarea juridică și posibilitatea ca infracțiunea de abuz în serviciu să producă moartea unei persoane nu poate depinde de circumstanțe factuale. Chiar și așa, limita maximă pentru abuz în serviciu (inclusiv prin agravarea reținerii art. 13² din Legea nr. 78/2000 și a art. 309 C.pen.) este inferioară limitei minime a infracțiunii de omor calificat. În aceste condiții, este vădit neîntemeiată susținerea potrivit căreia abuzul în serviciu ar putea avea ca urmare moartea unei persoane.

Aceeași concluzie se impune și în cazul infracțiunilor praeterintenționate, respectiv în situația în care funcționarul public și încalcă cu intenție atribuțiile de serviciu, urmărind sau acceptând vătămarea integrității unei persoane, însă ulterior se produce moartea acelei persoane (rezultat imputat sub forma culpei). O persoană obișnuită care produce astfel moartea a 64 de persoane va răspunde pentru 64 de infracțiuni de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prevăzute de art. 195 C.pen. și sancționate fiecare cu o pedeapsă cuprinsă între 6 și 12 ani. Ar fi total ilogic ca un funcționar care produce același rezultat în exercitarea atribuțiilor de serviciu să răspundă pentru o infracțiune de abuz în serviciu cu limitele de pedeapsă menționate.

Imposibilitatea reținerii ca urmare imediată în cazul infracțiunilor de serviciu a morții unei persoane se observă foarte clar în cazul infracțiunilor din culpă. O persoană care ucide două persoane într-un accident rutier va răspunde pentru infracțiunea de ucidere din culpă prev. de art. 192 alin. 3 C.pen., limitele de pedeapsă fiind cuprinse între 3 ani și 10 ani și 6 luni închisoare. Nu poate fi acceptat ca un funcționar public care produce același rezultat în exercitarea atribuțiilor de serviciu să răspundă pentru neglijență în serviciu (limitele de pedeapsă 6 luni-3 ani).

Nu ar putea fi acceptată nici teza unui concurs ideal între o infracțiune de serviciu (având ca urmare imediată moartea unei persoane) și o infracțiune de omor/loviri sau vătămări cauzatoare de moarte/ucidere din culpă. Specific concursului ideal este că o persoană săvârșește o acțiune sau o inacțiune, ce reprezintă elemental material al ambelor infracțiuni, producând două urmări imediate diferite. Nu există nicio situație în care să se poată reține un concurs ideal de infracțiuni și să coincidă atât elemental material cât și urmarea imediată.

Abuzul în serviciu nu poate avea niciodată ca urmare imediată tocmai urmarea imediată a unei infracțiuni contra vieții cu care este în concurs ideal.

În realitate ori de câte ori o persoană (fie că acționează sau nu în exercitarea îndatoririlor de serviciu) produce moartea unei persoane, aceasta va răspunde, în funcție de latura subiectivă, pentru omor/loviri sau vătămări cauzatoare de moarte/ucidere din culpă. Doctrina este unanimă în a considera că acestea sunt infracțiuni cu conținut deschis, urmând a fi reținute în cazul oricărei fapte prin care se produce moartea unei persoane, indiferent de modalitatea concretă de comitere, cu excepția situației în care există o infracțiune complexă care absoarbe infracțiunile menționate.

Faptul că orice acțiune sau inacțiune prin care se produce cu intenție moartea unei persoane constituie infracțiunea de omor este o chestiune acceptată dintotdeauna în doctrina românească. De exemplu, Vintilă Dongoroz în Comentariul Codului Penal Carol al II-a lea, apărut în 1937, arăta că elemental material al infracțiunii de omor constă în săvârșirea oricărei activități care a avut ca rezultat cauzarea morții (curmarea vieții). Nu importă felul activității pozitive (comisiune) sau negative (omisiune). Nu importă mijloacele folosite. Nu importă în fine dacă acea activitate a fost suficientă prin ea însăși să producă moartea sau dacă a avut efect unită cu alte cauze preexistente, concomitente sau survenite, suficient să existe o legătură de la cauză la efect. De asemenea, nu importă dacă acea activitate a fost opera unui singur ins sau a mai multor persoane (vol. III, p. 63). Profesorul George Antoniu arăta și el că orice acțiune sau inacțiune susceptibilă să aibă ca rezultat suprimarea vieții persoanei va putea constitui elemental material al infracțiunii de omor. Legea nu precizează modalitățile prin care se realizează activitatea incriminată (Codul Penal al Republicii Socialiste Romania Comentat și Adnotat. Partea Specială, vol. I, p. 72). Infracțiunea de omor este o infracțiune în formă liberă, deoarece uciderea poate fi realizată în orice mod și prin orice mijloace care produc moartea victimei (M.Udroiu, Drept Penal. Partea Specială, București, 2019, p. 10). În același sens, sa menționat că infracțiunea de omor este o infracțiune cu conținut deschis, cât timp legiuitorul nu incriminează o anumită modalitate concretă prin care autorul ucide victima (...). Termenul de omor are o semnificație generală, cuprinzând oricare dintre formele sub care se manifestă uciderea intenționată a unei persoane (...). Prin ucidere se înțelege activitatea comisivă sau omisivă, săvârșită prin orice mijloace, prin care s-a realizat sau s-ar putea realiza suprimarea vieții unei persoane (S.Bogdan, D.A.Șerban, Drept penal. Partea speciala. Infracțiuni contra persoanei și contra infaptuirii justiției, București, 2020, p. 29).

Astfel, în situația în care un funcționar, prin încălcarea îndatoririlor de serviciu provoacă moartea unei persoane, acesta va răspunde pentru o infracțiune contra vieții, putându-se reține în sarcina inculpatului și o infracțiune de serviciu, însă exclusiv dacă poate fi identificată vreuna dintre urmările prevăzute de art. 297 C.pen., care în niciun caz nu poate fi moartea sau vătămarea unei persoane.

Prin urmare, dacă Parchetul ar fi apreciat că cei trei inculpați ar fi provocat moartea și vătămarea corporală a persoanelor din Clubul Colectiv ar fi trebuit să dispună trimiterea în judecată a acestora și pentru infracțiuni

contra vieții și/sau contra integrității corporale (bineînțeles, într-o astfel de situație, dacă urmărirea penală s-ar fi efectuat exclusiv sub aspectul infracțiunilor prev. de art. 192 C.pen. și art. 196 C.pen., competența nu ar fi aparținut D.N.A.-ului).

De altfel, aceasta pare a fi viziunea juridică a aceleiași unități de parchet în cauze asemănătoare.

De exemplu, este de notorietate cauza fostului de ministru de interne GO, care a fost acuzat de încălcarea dispozițiilor legale privind însoțirea demnitarilor de către poliția rutieră, fapt ce a condus la producerea unui accident rutier soldat cu moartea unui polițist. Fără a examina vinovăția persoanei din cauza respectivă, ci exclusiv construcția juridică a acuzării, se constată că s-a considerat că fapta acestuia care, începând cu preluarea, la începutul anului 2014, a funcției de ministru al afacerilor interne a dispus - cu încălcarea dispozițiilor legale privind însoțirea demnitarilor de către poliția rutieră - însoțirea sa permanentă de către un dispozitiv de poliție rutieră, iar din luna iunie 2015 a dispus ca din acest dispozitiv să facă parte și un polițist rutier motociclist, și care a impus ca deplasarea acestui dispozitiv de însoțire să se facă cu viteze foarte mari, punând astfel polițiștii rutieri care executau aceste misiuni de însoțire într-o situație permanentă de risc de accident de circulație (inculpatul prevăzând posibilitatea producerii unui astfel de accident, socotind însă fără temeii că un astfel de rezultat nu se va produce), faptă care a avut ca urmare producerea la data de 20 octombrie 2015 a unui accident de circulație în urma căruia victima GBC a decedat, întrunește elementele constitutive

5

>5

ale infracțiunii de ucidere din culpă, în modalitatea normativă prevăzută de art. 192 alin. 1 și 2 din Codul penal.

În cauză, aceeași persoană a fost cercetată (fiind începută urmărirea penală în rem și ulterior dispusă efectuarea în continuare a urmăririi penale) pentru infracțiunea de abuz în serviciu prev. de art. 297 C.pen. cu aplicarea art. 13² din Legea nr. 78/2000. În ceea ce îl privește pe inculpat s-a reținut că acesta, cu încălcarea cadrului legal, a dispus însoțirea permanentă a sa de către efective ale poliției rutiere. Dispozițiile legale încălcate au fost cele prevăzute de art. 223 alin. 3 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația de drumurile publice, Regulament care a fost aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 1391/2006.

Referitor la infracțiunea de ucidere din culpă, în rechizitoriu se arată că la data de 20 octombrie 2015, ca urmare a nerespectării de către inculpații GO (*la acea dată ministru al afacerilor interne*), MP (*administrator și unic asociat al G SRL*) și G a dispozițiilor legale și a măsurilor de prevedere pentru exercitarea unor activități (*activitatea de însoțire a ministrului afacerilor interne de către polițiști rutieri în cazul celui dintâi, respectiv activitatea de realizare a unor lucrări în carosabil în cazul celor din urmă*), pe strada Ș din București a avut loc un accident rutier soldat cu decesul polițistului rutier GBC, în vârstă de 28 de ani, aflat în dispozitivul polițienesc care îl însoțea pe inculpatul GO.

Deși se arată clar că fapta de ucidere din culpă este reprezentată de nerespectarea dispozițiilor legale și a măsurilor de prevedere cu privire activitatea

de însoțire a ministrului afacerilor interne de către polițiști rutieri, nici un moment procurorul nu a considerat că infracțiunea de abuz în serviciu are ca urmare moartea unei persoane. Această urmare a fost tratată, după cum era și firesc, ca o urmare corespunzătoare infracțiunii de ucidere din culpă. În același timp, existența infracțiunii de abuz în serviciu nu a fost examinată prin raportare la producerea decesului unei persoane.

Împrejurarea că ulterior prin rechizitoriu s-a dispus clasarea cauzei cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu nu are nicio relevanță în ceea ce privește problema analizată, deoarece soluția de netrimitere în judecată s-a datorat intervenției deciziei C.C.R. nr. 405/2016. În acest sens, față de aspectul că prevederile normative pretins încălcate erau din legislația secundară (*hotărâre a Guvernului*), s-a considerat că fapta nu era prevăzută de legea penală. Cu alte cuvinte, dacă nu ar fi intervenit Decizia Curții Constituționale nr. 405/2016, raportat la motivarea soluției de clasare din rechizitoriu, procurorul ar fi dispus trimiterea în judecată atât pentru abuz în serviciu cât și pentru ucidere din culpă, fără a se aprecia că prima infracțiune are ca urmare moartea vreunei persoane.

De altfel, fiind analizată aceeași chestiune (posibilitatea ca infracțiunile de abuz în serviciu sau neglijență în serviciu să aibă ca urmare moartea sau vătămarea integrității corporale), în doctrină s-a arătat că:

„trebuie acordată semnificația cuvenită categoriilor de valori sociale protejate prin diferite incriminări, întrucât numai consecințele care periclitează valoarea socială ocrotită printr-un anume text de incriminare pot constitui urmarea specifică a infracțiunii prevăzute de acest text. Or, viața și sănătatea persoanei sunt protejate penal prin incriminările contra persoanei din capitolul infracțiunilor contra vieții și sănătății, în vreme ce incriminările din capitolul infracțiunilor de serviciu protejează o cu totul altă categorie de valori, anume acelea care reclamă desfășurarea relațiilor de serviciu cu respectarea regulilor impuse de natura serviciului. De aceea, consecințele vătămătoare asupra vieții sau sănătății unei persoane nu pot constitui urmarea specifică infracțiunilor de serviciu, ci a infracțiunilor privind persoana.

Există, desigur, o serie de infracțiuni complexe, în cadrul cărora sunt absorbite infracțiuni contra vieții sau sănătății, cum ar fi tâlhăria - infracțiune contra patrimoniului care absoarbe infracțiunile contra persoanei de lovire sau alte violențe și pe cea de amenințare; de asemenea, variante agravate ale unor infracțiuni contra persoanei sunt prevăzute separat în capitole adresate altor categorii de relații și valori sociale, cum ar fi infracțiunea de cercetare abuzivă ori aceea de purtare abuzivă. În cadrul acestor incriminări, însă, legiuitorul a prevăzut urmarea contra vieții ori pe cea contra integrității corporale sau sănătății drept element constitutiv al infracțiunii. Or, în cazul infracțiunilor de abuz sau neglijență în serviciu asemenea urmări nu sunt incluse în tipicitatea legală.

Prin urmare, rețin, pe de o parte, că infracțiunile de abuz în serviciu sau neglijență în serviciu au în conținutul constitutiv alte urmări decât cele privind viața, integritatea corporală sau sănătatea, iar, pe de altă parte, că în măsura în care fapte comise în timpul serviciului, în timpul și în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, produc urmări asupra vieții, integrității corporale ori sănătății unei persoane, astfel de fapte își păstrează autonomia ca infracțiuni contra persoanei și vor trebui examinate din

perspectiva infracțiunilor din Titlul I al Părții speciale a Codului penal. .

Este greșită și identitatea care se stabilește, în unele soluții de practică judiciară, între vătămarea unui drept sau interes și vătămarea integrității corporale sau a sănătății („aceste interese fiind dreptul la sănătate, dreptul la tratament și îngrijiri medicale, dreptul la integritate fizică și psihică, dreptul la viață” se arată expres într-o sentință); caracterului artificial, ridicol chiar, al ideii că persoana care suferă, spre exemplu, o leziune la un picior și-ar vedea „vătămat” nu doar acest organ, ci și „interesul” de a avea un picior sănătos îi corespunde, în termenii dreptului penal substanțial, o confuzie între valorile sociale în considerarea cărora sunt prevăzute diferitele categorii de rezultate incriminate, precum și între rezultatele care constituie elemente de conținut ale diferitelor infracțiuni.” (I. Kuglay, Răspunderea penală pentru malpraxisul medical, Ed. C.H.Beck, București, 2021, p. 184-185).

Raportat la toate aceste aspecte, Curtea apreciază că din punct de vedere juridic nu se poate susține că infracțiunea de abuz în serviciu ar putea avea ca urmare imediată moartea sau vătămarea unei persoane.

În continuare, Curtea va analiza argumentat dacă raportat la modalitatea de configurare a acuzației este posibilă schimbarea încadrării juridice în sensul reținerii și a unei infracțiuni contra vieții precum și a unei infracțiuni contra

integrității corporale alături de infracțiunea prev. de art. 297 C.pen. O astfel de analiză este necesară în contextul în care s-a solicitat schimbarea încadrării juridice în sensul reținerii și a infracțiunilor deucidere din culpă și vătămare corporală din culpă.

În primul rând, Curtea reține că nici în cuprinsul ordonanței de efectuare a continuare a urmăririi penale și nici în ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale nu li se impută inculpaților că prin faptele lor ar fi produs moartea sau vătămarea vreunei persoane.

În acest sens, la fila 11 din ordonanța de efectuare în continuare a urmăririi ~

penale din 6.11.2016 se menționează expres că prin fapta celor 3 inculpați au fost vătămăte drepturile și interesele legitime ale unor persoane fizice și ale Primăriei Sectorului 4 București. La aceeași pagină, această urmare este detaliată în sensul menționării faptului că a fost pusă permanent în pericol viața, sănătatea și integritatea corporală a persoanelor aflate în incinta clubului. Totodată au fost afectate și interesele legitime ale Primăriei Sectorului 4 București, ca instituție publică abilitată de lege să asigure desfășurarea în condiții de siguranță publică și cu respectarea tuturor normelor legale a oricărei manifestări cu participarea publicului (fila 27 vol. 2 dup).

O manieră identică de prezentare a urmăririi imediate a infracțiunii de abuz în serviciu se regăsește la pagina 10 a ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale (fila 129 vol. 2 dup).

Folosirea sintagmei "vătămare a drepturilor și intereselor legitime ale unei persoane" nu poate îngloba și moartea și vătămarea vreunei persoane, pentru considerentele menționate anterior. Din cuprinsul celor două ordonanțe se observă că nicăieri în cuprinsul acestora procurorul nu a menționat că ar exista vreo legătură

de cauzalitate între fapta inculpaților și moartea sau vătămarea vreunei persoane. În opinia instanței, nicio persoană nu ar putea considera pe baza acelor ordonanțe că i se impută că ar fi provocat moartea cuiva.

De altfel, inclusiv din rechizitoriu rezultă că vătămarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor prin punerea acestora în primejdie este în viziunea procurorului o urmare diferită de moartea și vătămarea celor care au fost în clubul Colectiv în seara zilei de 30 octombrie 2015. Acest lucru se observă foarte ușor din lecturarea paginilor 4, 5, 6 și 72 ale actului de sesizare.

Practic, cei trei inculpați au aflat în mod oficial că li se impută moartea vreunei persoane doar la momentul trimiterii în judecată. Primul act oficial care susține existența unei legături de cauzalitate dintre fapta celor trei inculpați și moartea victimelor din clubul Colectiv este rechizitoriul din data de 5.05.2016. Împrejurarea că mai multe persoane vătămăte au făcut referire în constituirile de părți civile la legătura de cauzalitate dintre fapta funcționarilor și tragedia din clubul Colectiv nu are relevanță, singurul organ competent să formuleze o acuzație oficială cu privire la aceste aspecte fiind procurorul.

Într-adevăr, această neregularitate nu a fost invocată în procedura de cameră preliminară, dar ea a fost prezentată pentru a reliefa modalitatea în care a fost adusă această acuzație inculpaților.

În același sens, atunci când o persoană este trimisă în judecată fiind acuzată de moartea și vătămarea unor persoane, iar identitatea acestor persoane este cunoscută, procurorul trebuie să menționeze în concret care sunt acele persoane. Prezentul complet nu are cunoștință despre existența vreunei cauze în practica judiciară în care rechizitoriul să nu menționeze în concret care sunt persoanele ucise și vătămăte.

De altfel, rechizitoriul menționează o singură dată numărul victimelor, într-o notă de subsol de la pagina 3 a rechizitoriului în care se arată: prezenta cauză este disjunsă din dosarul nr. 545/P/2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de urmărire penală și criminalistică în care se fac cercetări sub aspectul infracțiunilor de ucidere din culpă și vătămare corporală din culpă în legătură cu incendiul din Clubul Colectiv din data de 30.10.2015 în care au decedat 64 persoane, iar peste 100 de persoane au suferit vătămări corporale grave.

De altfel, în citativul rechizitoriului sunt indicate circa 100 părți civile, fără a se realiza o delimitare clară între persoanele a căror integritate corporală a fost afectată și supraviețuitorii celor decedați.

Un inculpat nu are obligația să se informeze în sensul înțelegerii acuzației care i se aduce din presă sau din alte surse. Cerințele dreptului la un proces echitabil impun ca actul de sesizare a instanței să indice în astfel de cazuri numărul persoanelor ucise sau vătămăte precum și identitatea acestora (în măsura în care aceasta este cunoscută).

Practic reținerea infracțiunilor de ucidere din culpă și vătămare corporală din culpă ar conduce la următorul paradox:

-inculpați află pentru prima oară la momentul trimiterii în judecată că li se impută moartea și vătămarea mai multor persoane

-referitor la numărul persoanelor în privința cărora există această acuzație,

doar dintr-o notă de subsol a rechizitoriului rezultă că sunt 64 persoane decedate iar peste 100 de persoane au suferit vătămări

-în rechizitoriu nu este menționată identitatea tuturor acestor persoane

-inculpații află toate aceste informații în contextul constituirilor de parte civilă și a reunirii cu celelalte dosare

5

-inculpații invocă în mod constant pe parcursul judecății în primă instanță că infracțiunea de abuz în serviciu nu poate avea ca urmare moartea sau vătămarea vreunei persoane, argument care nu a fost analizat în vreun fel de judecătorul fondului

-instanța de apel acceptă caracterul întemeiat al susținerilor inculpaților și în consecință mai adaugă acuzațiilor aduse acestora încă două infracțiuni în ultimul grad de jurisdicție.

O astfel de soluție, raportat la carențele menționate mai sus, ar conduce la o încălcare gravă a dreptului la un proces echitabil al celor trei inculpați.

Curtea constată și lipsa vreunei preocupări reale a procurorului în analizarea formei de vinovăție a inculpaților raportat la moartea și vătămarea persoanelor din Clubul Colectiv.

În cuprinsul rechizitoriului, singura mențiune în acest sens se regăsește la rubrica în drept, unde se arată că inculpații au acționat cu intenție indirectă. Vinovăția a fost definită ca fiind **ca fiind atitudinea psihică** a persoanei care, săvârșind cu voință neconstrânsă o faptă prevăzută de legea penală, a avut, în momentul executării, **reprezentarea rezultatului acelei fapte**, pe care l-a urmărit ori acceptat să se producă sau a socotit fără temeii că nu se va produce ori nu l-a prevăzut, deși putea și trebuia să-l prevadă.

Este unanim acceptat în doctrina și practica judiciară că dacă o persoană prin fapta sa provoacă moartea unei persoane, acționând cu intenție, aceasta va răspunde pentru infracțiunea de omor (aspecte prezentate anterior).

În aceste condiții, dacă procurorul considera că există legătură de cauzalitate între fapta celor trei inculpați și moartea victimelor din Clubul Colectiv iar atitudinea psihică a inculpaților față de rezultat s-a caracterizat prin intenție, în mod evident nu putea reține infracțiunea de abuz în serviciu.

De altfel, însăși susținerea potrivit căreia inculpații au acționat cu intenție indirectă față de moartea și vătămarea victimelor din Clubul Colectiv este contradictorie. Raportat la situația concretă existentă, este evident că orice eventuală activitate infracțională cu privire la victime îmbracă aceeași formă de vinovăție cu privire la toți cei prezenți în clubul Colectiv. Ceea ce este diferit în cazul acestora nu este atitudinea psihică a inculpaților, ci rezultatul produs. Prin urmare, dacă există o intenție directă raportat la moartea celor 64 de persoane, aceeași atitudine exista și în ceea ce îi privește pe supraviețuitori. Dacă așa ar fi stat lucrările într-adevăr, o construcție juridică coerentă ar fi presupus reținerea unei infracțiuni de omor calificat care să vizeze moartea a 64 de persoane și tentativă de omor cu privire la celelalte persoane.

În schimb, dacă ar fi existat o intenție indirectă în sensul vătămării, atunci >5

moartea celor 64 de persoane ar fi trebuit imputată sub forma infracțiunii de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte (în acest caz, forma de vinovăție ar fi fost praterintenția).

Acestea ar fi fost din punct de vedere juridic coordonatele în care ar fi trebuit să se situeze încadrarea juridică dacă procurorul ar fi considerat că inculpații au acționat cu intenție indirectă față de moartea sau vătămarea celor din clubul

Colectiv. O astfel de concluzie în mod firesc nu poate fi acceptată deoarece ar produce un raționament absurd: primarul și funcționarii care au eliberat autorizația cu un an înainte de incendiu au acceptat producerea decesului celor 64 de persoane din Colectiv (reținerea intenției indirecte însemnând acest lucru), în timp ce patronii și pirotehniștii, ale căror activități infracționale au avut loc inclusiv în ziua de 30 octombrie 2015 (și care au fost legate direct de activitatea din club), nu au acceptat acest lucru, săvârșind fapta din culpă.

Bineînțeles, nimic nu împiedică instanța să schimbe ea încadrarea juridică și să stabilească forma corectă de vinovăție. Aceste aspecte au fost prezentate pentru a arăta modalitatea concretă în care, pe parcursul urmăririi penale și a judecății în primă instanță, au fost analizate în concret de către procuror sau de către judecătorul fondului elemente esențiale pentru stabilirea răspunderii penale a inculpaților.

Raportat la complexitatea problemei, nu a existat o analiză pe larg a legăturii de cauzalitate între fapta inculpaților și moartea, respectiv, vătămarea persoanelor din Clubul Colectiv. O analiză a legăturii de cauzalitate nu a fost realizată pe parcursul urmăririi penale, ea apărând direct în rechizitoriu pe mai puțin de jumătate de pagină. Procurorul invocă în susținerea legăturii de cauzalitate, teoria echivalenței condițiilor (teoria condiției sine qua non), cu toate că aceasta este în prezent criticată în doctrină.

Potrivit *teoriei echivalenței condițiilor*, are valoare de cauză orice acțiune sau inacțiune anterioară, în absența căreia rezultatul nu s-ar fi produs, cu alte cuvinte orice *condiție sine qua non*. Astfel, pentru a determina cauza sau cauzele, se recurge la eliminarea ipotetică a câte uneia dintre posibilele cauze pentru a se vedea dacă în absența ei rezultatul ar fi survenit. După cum s-a arătat în doctrină, aplicarea teoriei poate duce la negarea existenței raportului de cauzalitate în ipoteze în care acesta există cu certitudine. Așa se întâmplă atunci când rezultatul s-ar fi produs în același mod, dar dintr-o altă cauză. Spre exemplu, A, vrând să îl ucidă pe B, îi pune o anumită cantitate de otravă în cafea. C, care și el dorea să îl ucidă pe B și care avea și el pregătită o cantitate de otravă pentru a i-o administra, îl vede pe A și atunci el nu mai toarnă otrava în cafeaua lui B, știind că acesta va muri în urma faptei lui A. Aplicând teoria echivalenței condițiilor, ar însemna că fapta lui A care a cauzat efectiv moartea lui B - nu este cauză, pentru că rezultatul s-ar fi produs oricum și fără această acțiune (victima ar fi fost otrăvită de C). Alte critici vizează ipoteza în care rezultatul s-a produs în urma a două sau mai multe acțiuni, fiecare fiind suficientă pentru a-l realiza. Spre exemplu, A și B, fără a ști unul de altul, toarnă fiecare în cafeaua lui C o cantitate de otravă suficientă pentru al ucide. În acest caz, aplicarea teoriei analizate ar conduce la excluderea raportului de cauzalitate în cazul ambelor acțiuni. Într-adevăr, eliminând ipotetic acțiunea lui A, rezultatul s-ar fi produs din cauza acțiunii lui B, iar dacă eliminăm ipotetic acțiunea lui B, constatăm

că rezultatul s-ar fi produs ca urmare a acțiunii lui A. Deci, niciuna dintre cele două acțiuni nu este o condiție sine qua non a rezultatului, cu alte cuvinte, nu este cauză (a se vedea, F.Strețeanu, D.Nițu, Drept Penal. Partea Generală, vol. I, București, 2014, p.300-301).

De altfel, această teorie extinde în mod nejustificat situațiile în care se poate considera că există legătură de cauzalitate. De exemplu, dacă X îl lovește pe Y cu un cuțit în abdomen, iar în drum spre spital, salvarea care îl transporta pe Y cade într-o râpă și explodează cu consecința decesului tuturor persoanelor din mașină, X nu va putea fi sancționat decât pentru tentativă de omor. Aplicarea *teoriei echivalenței condițiilor* ar impune condamnarea lui X pentru omor în formă consumată, având în vedere că fără acțiunea sa, Y nu ar fi fost în ambulanță și nu ar fi decedat.

În prezent, doctrina de drept penal apreciază că legătura de cauzalitate ar trebui să aibă la bază teoria imputării obiective a rezultatului, teorie ce presupune ca într-o primă etapă să se analizeze dacă acțiunea sau inacțiunea inculpatului a creat o stare de pericol pentru valoarea socială protejată, iar ulterior, se va verifica dacă rezultatul produs este o consecință a stării de pericol creată prin acțiunea sau inacțiunea inițială. Într-adevăr, o astfel de analiză a fost realizată de către unele dintre părțile civile apelante în concluziile depuse cu ocazia soluționării prezentei căi de atac, însă această sarcină ar fi trebuit să revină procurorului, și în nici un caz, nu este normal să facă obiectul dezbaterilor direct în apel.

Concluzionând, Curtea apreciază că **schimbarea încadrării juridice în sensul reținerii și a infracțiunilor de ucidere din culpă și vătămare corporală din culpă** ar presupune "construirea acuzației" (cel puțin din perspectiva legăturii de cauzalitate și a laturii subiective) direct în apel, lucru inadmisibil. Raportat la toate elementele subliniate anterior (precizarea faptului că prin fapta lor inculpații au produs moartea și vătămarea persoanelor din Colectiv direct prin rechizitoriu; neindicarea în actul de trimitere în judecată a persoanelor cu privire la care subzistă această acuzație; lipsa vreunei preocupări cu privire la posibilitatea ca infracțiunile de serviciu să aibă ca urmare moartea sau vătămarea unei persoane; inexistența unei analize a laturii subiective, reținerea în bloc a intenției indirecte cu privire la toate urmările imputate conducând la concluzii absurde, după cum am arătat; analiza extrem de succintă a legăturii de cauzalitate), Curtea apreciază că o astfel de schimbare ar reprezenta în realitate o extindere a acuzației, interzisă de art. 371 C.pr.pen., aspect ce ar conduce la încălcarea dreptului la un proces echitabil. Deși în anumite secțiuni ale rechizitoriului se indică că inculpații se fac vinovați de de moartea și vătămarea persoanelor din clubul Colectiv, modalitatea de formulare a acuzației, raportat la toate cele menționate anterior este informă, nepermițând o schimbare de încadrare.

Prezentul complet nu poate analiza dacă cei trei funcționari din cadrul Primăriei Sector 4 București se fac vinovați de moartea și de vătămarea ^{*>} ^{*>}

persoanelor aflate în clubul Colectiv pe 30 octombrie 2015, infracțiunea cu care procurorul a investit instanța nefiind o infracțiune susceptibilă de a avea ca urmare moartea sau vătămarea vreunei persoane.

În ceea ce privește **înlăturarea consecințelor deosebit de grave din**

încadrarea juridică a infracțiunii de abuz în serviciu (și revenirea practic la încadrarea stabilită prin rechizitoriu), Curtea constată că în opinia procurorului și a primei instanțe, paguba mai mare de 2 milioane de lei este reprezentată de prejudiciul material suferit de spitalele care au prestat servicii de asistență medicală victimelor, de ministere și de instituțiile care au asigurat transportul răniților etc.

Este de domeniul evidenței că aceste consecințe reprezintă prejudiciul specific unor fapte ilicite prin care s-a produs moartea sau vătămarea unor persoane. După cum am arătat, abuzul în serviciu nu este o infracțiune susceptibilă de a produce o astfel de urmare. Dacă inculpații ar fi fost trimiși în judecată pentru abuz în serviciu, ucidere din culpă și vătămare corporală din culpă, și găsiți vinovați pentru toate aceste infracțiuni, sumele respective (care într-adevăr, însumat, depășesc 2 milioane de lei), ar fi fost acordate corespunzător admiterii acțiunii civile pentru infracțiunile de ucidere din culpă și vătămare corporală din culpă. Într-o astfel de situație, e clar că acel prejudiciu nu ar fi condus și la reținerea agravantei prev. de art. 309 C.pen. raportat la infracțiunea de abuz în serviciu.

Situația ar fi fost identică și în cazul trimiterii în judecată exclusiv pentru ucidere din culpă și vătămare corporală din culpă. Dacă inculpații ar fi fost găsiți vinovați pentru aceste infracțiuni, toate acele despăgubiri ar fi fost acordate, raportat la cele două fapte. Este inadmisibil a se translata prejudiciul aferent unor infracțiuni către infracțiunea de abuz în serviciu (cu consecința reținerii art. 309 C.pen.) doar pentru că procurorul "a omis" să extindă urmărirea penală și să dispună trimiterea în judecată pentru infracțiunile care într-adevăr permit producerea prejudiciului la care se face referire.

În continuare, Curtea urmează a examina **latura subiectivă** cu care au acționat inculpații și în consecință posibilitatea angajării răspunderii penale în sarcina acestora.

Examinând delimitarea dintre intenția indirectă și culpă, Curtea constată că atât în cazul culpei cu prevedere, cât și a intenției indirecte, este prezentă prevederea urmării tipice, care nu este însă urmărită de făptuitor. Mai mult, în ambele situații autorul prevede două urmări. Criteriul de delimitare a celor două forme ale vinovăției formulat de doctrina noastră are în vedere faptul că, în vreme ce în cazul intenției eventuale autorul acceptă rezultatul, fiindu-i indiferent dacă acesta se va produce, în ipoteza culpei cu prevedere nu se acceptă posibilitatea producerii în concret a rezultatului prevăzut. În plus, în cazul culpei cu prevedere, convingerea autorului că rezultatul nu se va produce se bazează pe anumite împrejurări obiective, pe care însă în concret le evaluează în mod eronat. Spre exemplu, conducătorul auto care se angajează în depășire într-o curbă fără vizibilitate prevede posibilitatea comiterii unui accident în cazul în care un autovehicul vine pe contrasens, dar nu acceptă această posibilitate, bazându-se pe împrejurări cum ar fi: cunoașterea respectivei porțiuni de drum, viteza cu care mașina răspunde la comenzi, experiența sa în conducere etc. Dacă totuși accidentul are loc, în sarcina șoferului se va reține astfel o culpă, și nu o intenție eventuală. Dacă însă neproducerea rezultatului nu este o convingere bazată pe astfel de împrejurări de factură obiectivă, ci o simplă speranță, dependentă de hazard, vom fi în prezența unei intenții indirecte (a se vedea, F.Strețeanu, D.Nițu, Drept Penal.

Partea Generală, vol. I, București, 2014, p.334).

În ceea ce îl privește pe inculpatul Popescu Cristian Victor Piedone, instanța de control judiciar apreciază că întreg probatoriul dovedește că acesta a acționat cu intenție indirectă, acceptând că prin eliberarea autorizație de funcționare fără autorizație PSI creează o stare de pericol pentru persoanele care frecventează clubul Colectiv.

După cum am arătat deja, într-un interviu televizat, acordat a doua zi după incendiu (disponibil la adresa <https://www.youtube.com/watch?v=uUVH6dnYx60> -documentarul Colectiv.Negru pe alb, intervalul 2:30-2:44). Acesta a arătat că, "acordul de funcționare însumează toate acordurile de la toate instituțiile abilitate 5

să dea autorizațiile de funcționare: alimentație publică, **norme PSI** ș.a.m.d." Referirea la acordul de funcționare este improprie, acesta referindu-se în realitate la autorizație nu la accord. În acest sens, se constată că inculpatul vorbește și despre acordurile de la toate instituțiile abilitate, or, aceste instituții eliberau autorizații nu acorduri.

5

În aceste condiții, nu poate fi primită susținerea inculpatului privind incidența erorii asupra tipicității sau a erorii asupra antijuridicității. O persoană care spune clar, într-un interviu televizat, că pentru autorizația de funcționare este nevoie de autorizația PSI nu poate susține că nu știa că dispozițiile legale impun acest lucru. Existența intenției indirecte nu poate fi înlăturată de împrejurarea că îndeplinirea tuturor condițiilor legale de către solicitanți era verificată de către funcționarii din cadrul Serviciului de Autorizații Comerciale, la el pe birou ajungând doar formularul de autorizație spre semnare.

O astfel de împrejurare de fapt este confirmată de întregul probatoriu, nefiind contestată. De exemplu, inculpatul a arătat în cursul urmăririi penale: „Eu primesc de la Serviciul de specialitate două mape, una cu acorduri și una cu autorizări și nu pot preciza acum dacă au fost situații în care eu am semnat în aceeași zi și acorduri și autorizația pentru aceeași societatea. **Eu nu mă uit pe denumirea societății și semnez doar și pun ștampila...** Întrebare: Lipsa autorizațiilor sau avizelor necesare desfășurării activităților economice menționate în anexa la certificatul de înregistrare emis de instituțiile abilitate poate conduce la eliberarea acordului de funcționare din partea primarului? Răspuns: Nu am cunoștință la momentul emiterii acordului de funcționare dacă există sau nu aceste documente pentru că eu nu am acces la dosar și nu mi s-au prezentat, dar nici nu am cerut."

În același sens, inculpata Iofciu Aurelia a precizat că "dosarele sunt analizate de către colegile mele care le-au primit, după care îmi sunt prezentate mie, pentru a-mi pune viza. Colegele mele completează formularul de acord sau de autorizație pe care mi le pun la mapă. **Niciodată la mapă nu îmi anexează și documentele care stau la baza eliberării acordului sau autorizației, însă eu le pot consulta dacă doresc, întrucât acele dosare se află la îndemână...** Eu verific destul de des conținutul dosarelor respective și, dacă constat că sunt complete, contrasemnez acordul de funcționare sau autorizația de funcționare completate de către colegile mele. Precizez că la mapa primarului serviciul nostru depune doar acordurile de funcționare și autorizațiile de funcționare, în mape separate, fără să anexăm

documentele care au stat la baza emiterii acestora."

Curtea este conștientă de amploarea activității pe care o desfășoară un primar, fiind practic imposibil ca acesta să verifice îndeplinirea condițiilor legale pentru toate documentele pe care le semnează. De altfel, necesitatea unei astfel de verificări justifică existența aparatului de lucru din subordinea primarului.

Acest aparat de lucru, însă nu se substituie primarului, ci doar îl sprijină pe acesta în desfășurarea atribuțiilor prevăzute de lege. Rolul primarului nu este pur formal. Fiind investit cu exercițiul autorității de stat, acesta are obligația de a verifica, cel puțin prin sondaj, actele pe care le semnează. Primarul nu se poate apăra spunând că rolul lui este doar de a semna documente, verificarea și asumarea răspunderii penale revenind în exclusivitate funcționarilor din subordine. Este adevărat că o astfel de obligație a primarului nu poate fi interpretată în mod excesiv, ci raportat la măsurile pe care acesta le-a lăsat în mod concret pentru a preveni actele de încălcare a dispozițiilor legale.

Or, în concret, primarul Sectorului 4 București nu făcea niciodată vreo verificare cu privire actele depuse de solicitanți, ci pur și simplu, doar semna hârtiile care îi erau înaintea. Procedând astfel, acesta nu și-a întemeiat convingerea privind neproducerea rezultatului pe o împrejurare obiectivă, ci exclusiv pe hazard. Dacă inculpatul ar fi verificat personal documentația în cazul a cel puțin unei unități care are nevoie de autorizație PSI, raportat la aspectele relatate de el (potrivit cărora autorizația PSI era necesară), în mod evident ar fi existat o clarificare a situației la nivelul Sectorului 4 și eventual, o nouă hotărâre de Consiliu

5

5

~

Local. Nedesfășurând nici măcar o verificare prin sondaj, inculpatul și-a asumat riscul eliberării unei autorizații în mod ilegal.

De altfel, împrejurarea că inculpatul nu se poate exonera de răspundere prin invocarea rolului său formal a fost subliniată inclusiv în cauza în care acesta a fost găsit vinovat pentru comiterea infracțiunii de conflict de interese. Astfel, în motivarea deciziei penale nr. 155/6.02.2018 a Curții de Apel București, secția a II-a pen., s-a arătat că "nu primite susținerile inculpatului în sensul că executa formal semnături pe acordurile și autorizațiile care îi erau prezentate spre verificare iar în împrejurările în care se desfășura această activitate nu ar fi avut posibilitatea de a verifica în ce măsură printre înscrisurile semnate se aflau acte care vizau activitatea societăților comerciale administrate de copiii săi. Curtea reține că inculpatul avea obligația de a verifica autorizațiile/acordurile, dar și toată documentația aferentă, pentru a se constata existența vreunui caz de incompatibilitate. Procedând în altă manieră, inculpatul a acceptat posibilitatea ca actele administrative semnate de acesta să producă faloase patrimoniale soției, unei rude ori un afin până la gradul II inclusiv, astfel încât, sub acest aspect, inculpatul a acționat, cel puțin, cu intenție indirectă. Curtea reține că dispozițiile legale la care face referire inculpatul nu-l exonerează pe acesta de răspunderea în legătură cu actele semnate în calitate de primar, neputându-se reține un rol pur formal al semnăturii aplicate de primar pe aceste acorduri și autorizații."

Nu poate fi primită nici apărarea privind dezincriminarea infracțiunii comise în concret de către inculpat ca urmare a intrării în vigoare a Codului Administrativ.

În acest sens, au fost invocate prevederile art. 240 din Codul Administrativ care specifică la alineatul (1) că „Primarul, președintele consiliului județean, respectiv președintele de ședință al consiliului local, după caz, prin semnare, învestesc cu formulă de autoritate executarea actelor administrative emise sau adoptate în exercitarea atribuțiilor care le revin potrivit legii”.

Totodată, conform alin. (3),” Actele autorităților administrației publice locale angajează în condițiile legii, răspunderea administrativă, civilă sau penală, după caz, a funcționarilor și personalului contractual din aparatul de specialitate al primarului, respectiv al consiliului județean care, cu încălcarea prevederilor legale fundamentează din punct de vedere tehnic și al legalității emiterea sau adoptarea lor sau contrasemnează ori avizează, după caz, pentru legalitate aceste acte”.

Apărarea inculpatului Popescu Piedone a arătat că raportat la această dispoziție legală, în prezent, primarul nu mai are obligația de serviciu de a verifica îndeplinirea condițiilor legale pentru actele pe care le emite, el doar învestind cu formulă de autoritate executarea acelor acte, întreaga răspundere aparținând funcționarilor din aparatul de specialitate.

Infraacțiunea de abuz în serviciu incriminează fapta funcționarului public care își încalcă atribuțiile sale de serviciu, astfel cum sunt acestea reglementate în legislația primară de la momentul comiterii faptei și, prin aceasta, produce una dintre urmările prevăzute de art. 297 C.pen. Modificarea atribuțiilor sau instituirea unei anumite obligații în sarcina unei alte persoane ulterior comiterii faptei nu sunt împrejurări care să conducă la dezincriminarea faptei.

Situația invocată de inculpat este asemănătoare cu cea existentă în cauza Clergeau, soluționată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene prin Hotărârea din data de 7 august 2018 (Cauza C-115/17). În cauză, inculpatul fusese trimis în judecată pentru că ar fi solicitat și obținut restituiri speciale la export, la care nu avea dreptul, declarând că ar fi comercializat un anumit tip de produs („bucăți dezosate care provin din sferturi posterioare”) deși în realitate ar fi exportat un alt produs („bucăți dezosate care provin din sferturi anterioare”). Ulterior comiterii faptelor, au fost modificate criteriile de eligibilitate pentru restituirile speciale la export. Potrivit noilor criterii, puteau fi acordate restituiri inclusiv în ceea ce privește produsele efectiv comercializate de inculpat („bucăți dezosate care provin din sferturi anterioare”). În aceste condiții, s-a pus problema dezincriminării infracțiunii de care a fost acuzat domnul Clergeau.

În paragrafele 34-40 ale hotărârii, Curtea a subliniat în primul rând, că, de la comiterea infracțiunii în discuție în litigiul principal, incriminarea prevăzută la articolul 426.4° din Codul vamal nu a făcut obiectul niciunei modificări din partea legiuitorului francez. Declarațiile false sau acțiunile frauduloase care au avut ca efect obținerea unui avantaj legat de export, cum ar fi o restituire specială la export prevăzută de Regulamentul nr. 1964/82, rămân, așadar, sancționabile din punct de vedere penal la fel ca la data faptelor în discuție în litigiul principal.

Astfel, trebuie să se constate, asemenea avocatului general la punctul 41 din concluziile sale, că în speță nu a existat nicio modificare a aprecierii legiuitorului francez în ceea ce privește încadrarea penală a faptelor incriminate sau pedeapsa

care trebuie aplicată pentru infracțiunea reproșată inculpaților din litigiul principal.

Pe de altă parte, în ceea ce privește modificarea survenită în cadrul reglementării Uniunii, trebuie subliniat că, astfel cum reiese din al doilea considerent al Regulamentului nr. 2469/97, introducerea unei restituiri speciale la exportul bucăților dezosate de sferturi anterioare de masculi adulți din specia bovină urmărea adaptarea reglementării menționate la realitățile în schimbare ale pieței cărnii și în special la evoluția situației pieței mondiale ulterior punerii în aplicare a acordurilor încheiate în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay.

Prin urmare, alegerea legiuitorului Uniunii de a modifica criteriile de eligibilitate prevăzute la articolul 1 din Regulamentul nr. 1964/82 a fost întemeiată pe o apreciere pur economică și tehnică a situației pieței mondiale a cărnii.

Trebuie să se constate deci că prin această modificare legiuitorul menționat nu urmărea nicidecum să repună în discuție încadrarea penală sau aprecierea de către autoritățile naționale competente a pedepsei care trebuie aplicată pentru comportamente care au ca efect obținerea necuvenită a restituirilor speciale la export prevăzute de Regulamentul nr. 1964/82, cum ar fi declarațiile false sau acțiunile frauduloase reproșate inculpaților din litigiul principal.

Pe de altă parte, după cum arată în special guvernul francez în observațiile sale scrise, trebuie subliniat că modificarea survenită în cadrul reglementării Uniunii nu a modificat elementele constitutive ale infracțiunii reproșate inculpaților din litigiul principal.

Astfel, din moment ce această infracțiune privește declarații false sau acțiuni frauduloase având ca efect obținerea unor restituiri speciale la export prevăzute de Regulamentul nr. 1964/82, împrejurarea că, ulterior faptelor în discuție în litigiul principal, mărfurile pentru care se solicitaseră aceste restituiri au devenit exigibile pentru acest beneficiu nu este susceptibilă în sine să afecteze caracterul sancționabil din punct de vedere penal al unor asemenea declarații false sau acțiuni frauduloase.

Aplicând *mutatis mutandis* raționamentul Curții de Justiție a Uniunii Europene, instanța de apel reține că infracțiunea de abuz în serviciu nu a suferit nicio modificare ca urmare a adoptării Codului administrativ. Astfel, Codul administrativ nu modificat elementele constitutive ale infracțiunii de care este acuzat inculpat. De asemenea, nu există nici un element care să conducă la concluzia că, prin introducerea art. 240 Cod administrativ, legiuitorul ar fi urmărit să modifice caracterul infracțional al unor conduite săvârșite anterior intrării în vigoare a legii. În realitate, legiuitorul a urmărit să restrângă obligațiile primarului, însă fapta unui funcționar public de a-și încălca o atribuție de serviciu pe care o avea la momentul respectiv continuă să cadă sub incidența legii penale.

De altfel, opinia invocată în apărare, nu face decât să conducă la o serie de concluzii absurde: de exemplu, dacă un primar a primit o sumă de bani, înainte de intrarea în vigoare a Codului administrativ, pentru a emite în mod nelegal o autorizație chiar dacă beneficiarul nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege,

atunci fapta sa a fost dezincriminată (aplicând raționamentul menționat), deoarece banii nu au fost primiți de funcționarul public pentru a comite o faptă în legătură cu atribuțiile sale de serviciu (acesta nemaiaivând ca obligație de serviciu verificarea îndeplinirii obligațiilor pentru emiterea actului).

Cu totul alta este situația cu privire la latura subiectivă în ceea ce le privește pe inculpatele Iofciu Aurelia și Ganea Luminița. Probatoriul administrat nu a dovedit că acestea au știut vreodată că pentru eliberarea autorizației de funcționare era necesară și autorizația PSI. De asemenea, din probele administrate rezultă că acestea nu și-au pus nici un moment problema că pentru eliberarea autorizației ar fi necesar vreun alt act decât cele menționate expres de Hotărârea de Consiliu Local nr. 20/29.02.2012.

Eroarea reprezintă falsă cunoaștere a realității naturale sau normative. Eroarea trebuie delimitată de simpla îndoială, de starea dubitativă în care autorul are reprezentarea posibilității ca imaginea pe care și-a format-o asupra realității să nu fie corectă. De aceea, îndoiala nu are niciodată ca efect o exonerare de răspundere penală, căci, atâta vreme cât nu are o reprezentare certă a realității, subiectul trebuie să se abțină de la comiterea acțiunii.

Eroarea de fapt presupune necunoașterea existenței unor stări, situații sau împrejurări de care depinde caracterul penal al faptei. Deși art. 30 alin. 1 C.pen. se referă doar la necunoașterea existenței unor stări, situații sau împrejurări, doctrina admite că eroarea poate fi determinată nu doar de o ignoranță (necunoașterea existenței unei situații), ci și de o cunoaștere greșită a situației în cauză. În ceea ce privește eroarea de drept, art. 30 alin. (4) C.pen. admite explicit incidența acesteia în măsura în care este vorba despre o normă extrapenală, ceea ce exclude din sfera de aplicare a textului eroarea de drept penal asupra unui element de tipicitate.

De asemenea, doctrina face distincție între eroarea vincibila și eroarea invincibila. **Eroarea este vincibila sau culpabilă atunci când ea ar fi putut fi evitată dacă autorul ar fi acționat cu diligența necesară. Dacă privește un element constitutiv, ea va exclude existența intenției, dar nu și existența culpei, astfel că, în prezența ei autorul nu va răspunde pentru o infracțiune intenționată, ci pentru o infracțiune din culpă, în măsura în care fapta este incriminată și în această modalitate.** Eroarea este invincibilă atunci când nu ar fi putut fi evitată, cu toată diligența autorului. În acest caz, vor fi excluse atât intenția, cât și culpa, ceea ce face ca autorul să nu poată fi tras la răspundere penală.

Eroarea nu poate fi însă invocată dacă este a fost provocată de cel care o invocă.

Raportat la întreaga situație existentă în cauză, Curtea apreciază că în cazul celor două inculpate, Iofciu Aurelia și Ganea Luminița, se poate vorbi, cel puțin, de o eroare vincibilă, asupra dispoziției din C.pr.fiscală (dispoziție extrapenală) care impunea eliberarea autorizației de funcționare doar dacă solicitantul deține toate autorizațiile necesare.

Curtea subliniază că acestea nu s-au baza pe hazard, ci pe un act normativ votat de Consiliul Local al Sectorului 4 București, HCL nr. 20/29.02.2012 (act care se bucura de prezumție de legalitate), care stabilea care sunt actele care trebuie

depuse de solicitant pentru eliberarea autorizației.

Împrejurarea că inculpata Iofciu Aurelia a fost implicată în activitatea de elaborare a HCL nr. 20/29.02.2012 nu poate conduce la o concluzie contrară, nefiind vorba de o situație în care existența erorii să se datoreze propriei fapte a inculpatei. După cum vom arăta în continuare, elaborarea HCL nr. 20/29.02.2012 nu are nicio legătură cu legislația PSI. Reglementarea anterioară existentă la nivelul Sectorului 4 București și care avea la bază HCL nr.42 din 5.07.2007 (care nu a fost elaborată de inculpată) nu presupunea solicitarea autorizației PSI. De asemenea, examinând comparativ cele două acte normative, nu rezultă că modificarea din 2012 ar fi avut vreo legătură cu domeniul PSI. Practic, inculpata a preluat o practică administrativă existentă anterior, nefiind relevat nici un element de noutate care ar fi trebuit să o facă pe aceasta să accepte necesitatea autorizației PSI.

În condițiile în care mai mulți dintre apărătorii părților civile au arătat pe parcursul soluționării cauzei că anterior emiterii celor două hotărâri de Consiliu Local, se cerea autorizație PSI pentru emiterea autorizației de funcționare sau că funcționarii din cadrul Primăriei Sectorului 4 București au cerut în unele cazuri autorizația PSI, în timp ce pentru Clubul Colectiv nu a existat o astfel de solicitare, Curtea subliniază că probatoriul administrat nu a indicat nici măcar un singur caz (nici înainte nici în timpul mandatului inculpatului Cristian Popescu Piedone) în care autorizația PSI să fi fost cerută la nivelul Sectorului 4 București.

Pentru a clarifica acest lucru, Curtea va indica în concret care erau documentele solicitate pentru eliberarea autorizației și a acordului de funcționare potrivit celor 4 Hotărâri de Consiliu Local aplicabile:

Autorizația de funcționare

<p>HCL Sector 4 nr.42/05.07.2007</p> <p>În acest caz, HCL nu prevedea actele care trebuiau depuse, ci menționa condițiile care trebuiau îndeplinite:</p> <p>-este înmatriculat în registrul comerțului și deține certificat de înregistrare în conformitate cu prevederile legale în vigoare;</p> <p>-deține certificat constatator sau anexă la certificatul de înregistrare pentru punctul de lucru în care se desfășoară activitatea de alimentație publică;</p> <p>-deține un act legal de folosire a spațiului în care se desfășoară activitatea;</p> <p>-deține autorizație de mediu în cazul în care capacitatea restaurantului este mai mare de 100 de locuri;</p> <p>-a depus declarația pe propria răspundere privind încadrarea pe tipuri a unităților de alimentație publică;</p> <p>-deține acordul proprietarului clădirii sau al asociației de proprietari și în mod obligatoriu al proprietarilor cu care se învecinează pe orizontală sau pe verticală în cazul în care activitatea se desfășoară în spații care au avut destinație de locuință și sunt situate în clădiri colective;</p> <p>-are contract cu o societate de salubritate;</p> <p>-achită taxa legală de autorizare stabilită prin HCGMB.</p>	<p>HC.L.Sector 4 nr. 20/29.02.2012</p> <p>>Cerere tip (conform anexei la prezenta)</p> <p>>Bi/CI (asociat,administrator, reprezentant)</p> <p>>BI/CI și delegație (dacă e cazul)</p> <p>>Certificatul de înregistrare de la Oficiul Registrului Comerțului</p> <p>>Actul Constitutiv sau Statutul societății comerciale</p> <p>>Certificatul Constatator în baza Legii nr.359/2004 - emis de Biroul Unic de pe lângă Oficiul Registrului Comerțului pentru punctul de lucru</p> <p>>Dovada deținerii spațiului sau a structurii de vânzare de către agentul economic în care este specificat că spațiul este punct de lucru</p> <p>>Autorizația de mediu în cazul în care capacitatea restaurantului este mai mare de 100 de locuri</p> <p>>Declarația pe propria răspundere privind încadrarea pe tipuri a unităților de alimentație publică (declarație tip)</p> <p>>Contract de salubritate și ultima chitanță de plată</p> <p>>Acordul de funcționare conform H.C.L.Sector 4 nr. 22/29.02.2012</p> <p>>Dovada achitării taxei de eliberare a autorizației de funcționare</p>
---	---

Acordul de funcționare

<p>HCL Sector 4 nr. 55/28.08.2008</p>	<p>HCL Sector 4 nr. 22/29.02.2012</p>
---------------------------------------	---------------------------------------

<p>-Cerere tip (anexa 3) -Copie BI/CI -Certificat de înregistrare la Oficiul Registrul Comerțului -Statutul societății comerciale, iar în cazul persoanelor fizice autorizate, a!</p>	<p>>Cerere tip (conform anexei la prezenta) >BI/CI (asociat, administrator, reprezentant) >BI/CI și delegație (dacă e cazul) >Certificatul de înregistrare de la</p>
--	---

<p> deținătorilor individuali deținătorii societății - Anexa la Certificatul de înregistrare pentru punctul de lucru (certificat constatator) - emis de Biroul Unic de pe lângă Oficiul Registrul Comerțului pe structura de vânzare punct de lucru - Autorizațiile sau avizele necesare desfășurării activității economice menționate în anexa la Certificatul de înregistrare, emise de instituțiile abilitate, precum și autorizația de funcționare emisă de Primăria sectorului 4 pentru activitatea de alimentație publică, dacă este cazul - Dovada deținerii spațiului sau a structurii de vânzare de către agentul economic. - Acordul Asociației de locatari (nume în clar al președintelui, semnătura, ștampila și data. Adunării Generale a' Asociației) cu specificarea expresă a orarului de funcționare - original (pentru orice unitate care solicita activitate cu program prelungit- după ora 22.00- sau non stop) - Declarație pe proprie răspundere privind respectarea orarului de funcționare și a prevederilor legislației în vigoare cu privire la comercializarea băuturilor alcoolice și a produselor din tutun în apropierea unităților de învățământ preuniversitar (după caz) - Contract de salubritate (ultima </p>	<p> Oficiul Registrului Comerțului > Actul Constitutiv sau Statutul societății comerciale, iar în cazul persoanelor fizice autorizate al întreprinderilor individuale și familiale - rezoluție - > Certificatul constatator în baza Legii nr.359/2004 - emis de Biroul Unic de pe lângă Oficiul Registrului Comerțului pentru punctul de lucru > Autorizațiile sau avizele necesare desfășurării activității economice menționate în anexa la Certificatul de înregistrare emise de instituțiile abilitate (autorizație de mediu, sanitar- veterinară, etc.) > Dovada deținerii spațiului sau a structurii de vânzare de către agentul economic în care este specificat că spațiul este folosit ca punct de lucru > Contract de salubritate și ultima chitanță de plată > Dovada achitării taxei de eliberare a acordului de funcționare > Schița amplasamentului solicitat pentru activitatea desfășurată pe domeniul public (după caz) > Acordul Asociației de locatari (nume în clar al </p>
--	--

După cum se observă, la nici un moment Primăria Sectorului 4 București nu a solicitat autorizația PSI pentru eliberarea autorizației sau acordului de funcționare. De asemenea, această poziție exista înainte ca inculpatul Popescu Piedone să fie primar al Sectorului 4, iar inculpata Iofciu Aurelia să fie șefa Serviciului de

Autorizări Comerciale. Deși în cuprinsul rechizitoriului se sugerează că adoptarea HCL nr. 20 și 22 din 2012 au legătură cu dispozițiile legale privind PSI, din examinarea comparativă a documentelor cerute pentru autorizația sau acordul de funcționare nu rezultă vreo modificare care să vizeze acest domeniu. De

altfel, toate actele normative la care face referire procurorul (HG 1739/2006, Legea nr. 307/2006, Legea nr. 159/2007) sunt anterioare HCL nr. 42/2007. Prin urmare, ar fi illogic ca inculpații să modifice în 2012 o hotărâre de Consiliu Local pentru a o pune în acord cu niște dispoziții legale anterioare hotărârii inițiale.

Într-adevăr, în cazul inculpatei Iofciu Aurelia, funcționar public care în virtutea funcției de conducere are atribuții de a acționa pentru a pune în acord hotărârile Consiliului Local cu dispozițiile legale (formulând propuneri de modificare a Hotărârilor de Consiliu Local), s-ar putea vorbi de o intenție indirectă (în condițiile în care eroarea ar fi rezultatul propriei culpe), dar doar dacă aceasta nu ia măsuri în acest sens raportat la dispozițiile legale care intră în vigoare în perioada în care ea deține respectiva funcție de execuție. Nu i se poate imputa, cu titlu de intenție, inculpatei Iofciu Aurelia faptul că nu a luat măsuri pentru a pune în acord hotărârile de Consiliu Local cu niște dispoziții legale anterioare momentului la care ea a dobândit respectiva funcție de conducere.

Situația este și mai evidentă în cazul inculpatei Ganea Luminița. Fiind un funcționar care îndeplinea o funcție de execuție, aceasta nu a avut nicio implicare în activitatea de elaborare a hotărârilor de Consiliu Local. Prin urmare, nu s-ar putea susține că eroarea în care s-a aflat, s-ar datora în vreun fel propriei culpe. Probatoriul administrat relevă că aceasta s-a întemeiat cu bună-credință pe existența unor acte normative adoptate la nivelul Consiliului Local, neavând cunoștința de existența vreunei dispoziții legale care să-i impună solicitarea și a altor documente.

Nici faptul că inculpata Iofciu Aurelia a arătat în cursul urmăririi penale că, printre dispozițiile legale în baza căreia își desfășura activitatea, se numără art. 268 C.Fiscal nu poate conduce la o concluzie contrară. Nimeni nu contestă că inculpata Iofciu Aurelia cunoștea existența acestei prevederi legale. Ceea ce se invocă este eroarea asupra interpretării normei respective, inculpata arătând că nu consideră că acel text de lege introduce o astfel de condiție, peste hotărârea de Consiliu Local. În opinia Curții, dispozițiile art. 268 C.Fiscal nu pot fi considerate într-atât de evidente (în sensul instituirii obligației de a depune autorizația PSI) încât să excludă o eroare (cel puțin vincibilă) și să creeze un dubiu. De altfel, trebuie precizat că respectivul text este într-atât de nesusceptibil de eroare încât nici măcar procurorii care au întocmit rechizitoriul nu l-au indicat. În opinia Curții, raportat la întreaga practică administrativă existentă la nivelul Sectorului 4 din București, practică existentă și la nivelul tuturor celorlalte sectoare din București și la nivelul multor municipii din țară, nu ne aflăm în prezența unei prevederi legale care să creeze o îndoială, care ar fi impus inculpatelor să se informeze.

Împrejurarea că dispozițiile legale existente nu erau într-atât de clare încât să excludă o eventuală eroare, rezultă și din faptul că nicăieri la nivelul Bucureștiului depunerea autorizației PSI nu era o condiție pentru eliberarea autorizației de funcționare.

În acest sens, la dosarul instanței de apel au fost depuse de către inculpatul Popescu Piedone adrese emise de către celelalte 5 primării de sector din care au rezultat următoarele:

1. Primăria Sectorului 1 București:

„Anterior datei de 30 octombrie 2015: Regulamentul în vigoare, aprobat prin HCLS 1 pentru autorizarea agenților economici, care desfășoară activități de alimentație publică pe raza administrativ - teritorială a sectorului 1 era HCLS 1 nr. 181/18.12.2013 (n.a. care nu prevedea solicitarea avizului/autorizației de Securitate la incendiu).

„Ulterior datei de 30 octombrie 2015: Regulamentul mai sus amintit [...] se modifică și se completează astfel cum este prevăzut în HCLS 1 nr. 201/26.11.2015 [...] conform căruia [...] era solicitată ȘI Autorizația de securitate la incendiu și planul de intervenție/Adresă emisă de autoritatea competentă din care să rezulte că spațiul nu necesită autorizație de securitate la incendiu ”

2. Primăria Sectorului 2 București:

„În conformitate cu Hotărârea Consiliului Local Sector 2 nr. 46/2013 [...] agenții economici care solicitau emiterea autorizației de funcționare [...] nu aveau obligativitatea depunerii avizului/ autorizației de securitate la incendiu la cererea prin care solicitau autorizația de funcționare [...]”

3. Primăria Sectorului 3 București:

„Din actele normative în vigoare la 30 octombrie 2015, pentru emiterea autorizației de funcționare [...] nu erau prevăzute în mod expres prezentarea/depunerea autorizației de securitate la incendiu. După 30 octombrie 2015 a fost modificată hotărârea de consiliu prin care I s-a solicitat agentului economic autorizația de securitate la incendiu.”

4. Primăria Sectorului 5 București:

„Anterior datei de 30 octombrie 2015 Autorizația de Securitate la incendiu nu era obligatorie pentru eliberarea Autorizației/Acordului de funcționare”

5. Primăria Sectorului 6 București:

„Până la 30.10.2015 Acordul de funcționare pentru desfășurarea de activități economice se elibera conform HCL Sector 6 nr. 139/29.09.2011 (n.a. fără aviz/autorizație de Securitate la incendiu). După această dată, conform HCL Sector 6 nr. 160/17.12.2015, Autorizațiile de funcționare privind desfășurarea activității de alimentație publică nu se eliberau fără deținerea Autorizației de securitate la incendiu ”

De asemenea, au fost depuse adrese din partea mai multor unități administrativ-teritoriale (Sibiu, Timișoara, Arad, Oradea, Iași Constanța, Galați) din care reieșea că nici acestea nu solicitau autorizația PSI pentru eliberarea autorizației de funcționare. După cum am arătat însă, o astfel de situație nu era unanimă la nivelul țării. De exemplu, prin HCL nr.467/2009, Primăria Cluj solicita în mod expres avizul PSI.

În opinia instanței de apel nu se poate susține că dispozițiile Codului Fiscal nu erau susceptibile de eroare, în condițiile în care o astfel de interpretare nu se regăsea doar la nivelul Sectorului 4 București, ci la nivelul întregii Capitale și cel

puțin în celelalte orașe menționate.

Practic, a accepta teza parchetului, înseamnă că toate autorizațiile de funcționare emise în aceste unități administrative anterior incidentului de la 5 5 Colectiv sunt rezultatul unei activități infracționale intenționate. În aceste condiții, normal ar fi fost ca organele de urmărire penală să se sesizeze cu privire la toate aceste autorizații. Împrejurarea că în cazul Colectiv s-a produs tragicul eveniment din 30 octombrie 2015 nu reprezintă un argument contrar, deoarece, după cum am arătat, moartea și vătămarea unei persoane nu reprezintă urmări specifice infracțiunii de abuz în serviciu, cu care prezentul complet este investit. De asemenea, parchetul a considerat că urmări ale abuzului în serviciu sunt vătămarea intereselor unității administrative și punerea în pericol a tuturor persoanelor care sau aflat în spațiul respectiv. Or, raportat la aceste urmări, infracțiunea de abuz în serviciu ar subzista în cazul tuturor acestor autorizații (trebuie subliniat că în cazul Noran, procurorul a considerat că simpla eliberare a autorizației de funcționare în lipsa autorizației PSI conduce la reținerea infracțiunii de abuz în serviciu, creându-se o stare de pericol pentru toți cei prezenți în acel spațiu; dacă într-adevăr așa ar sta situația, practic, parchetul ar fi trebuit să se autosesizeze cu privire la fiecare dintre sutele - dacă nu chiar miile- de unități de alimentație publică care aveau autorizație de funcționare deși nu dețineau autorizație PSI)

În realitate, latura subiectivă trebuie analizată de la caz la caz., fiind imperativ a se dovedi că inculpatul a avut reprezentarea faptului că potrivit Codului Fiscal este necesar ca solicitantul să îndeplinească toate condițiile prevăzute de lege, respectiv să dețină toate autorizațiile și avizele, inclusiv autorizația PSI.

De altfel, inclusiv în cazul celor trei unități administrative indicate de procuror ca model de bune practici (Oradea, Sibiu și Constanța), adevărurile depuse de apărare relevă că Primăriile nu solicitau adevărul PSI.

În cazul Sibiului, s-a arătat că:

"-la data de 30.10.2015 acordurile de funcționare se eliberau în conformitate cu HCL 138/2011 privind aprobarea Metodologiei de aplicare a HG nr 333/2003, a Legii nr 650/2002 de aprobarea a OG nr 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, fără a fi necesar a se prezenta în mod obligatoriu avizul/autorizația de securitate la incendiu, deoarece conform Legii 359/2004 privind simplificarea formalităților la înregistrarea în Registrul Comerțului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și a persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora precum și la autorizarea funcționării persoanelor juridice anterior deschiderii unui punct de lucru, solicitantul avea obligația de a obține toate avizele/autorizațiile necesare funcționării, inclusiv actul de autorizare pentru prevenirea și stingerea incendiilor (P.S.I.), emis de brigăzile și grupurile de pompieri militari din subordinea Ministerului Administrației și Internelor;

-prin Legea 159/2007 se modifică Legea 359/2004 înlocuindu-se obligativitatea prezentării la Registrul Comerțului (pentru obținerea certificatului constatator) a tuturor avizelor/autorizațiilor necesare funcționării, cu o declarație tip pe proprie răspundere a solicitantului.

-din verificările efectuate s-a constatat că operatorii economici nu-și obțineau avizele necesare funcționării legale, prin urmare Consiliul Local Sibiu a aprobat hotărârea nr. 118/2016 privind aprobarea Regulamentului de comercializare a produselor

și serviciilor de piață de pe raza municipiului Sibiu, care prevede că la dosarul de obținere a acordului de funcționare este necesar a fi depusă în copie și Autorizația de Securitate la Incendiu. In concluzie, în prezent agenții economici ce-și desfășoară activitatea pe raza municipiului Sibiu și cărora li s-a eliberat/prelungit Acord de funcționare dețin autorizație/aviz de securitate la incendiu. "

Cu privire la Oradea, în adresă se specifică că:

"Procedura privind emiterea autorizației pentru desfășurarea activității și înregistrarea orarelor de funcționare a unităților comerciale pe raza Municipiului Oradea este prevăzută în hotărârile de consiliu locale anuale privind stabilirea impozitelor și taxelor locale, respectiv:

- pentru anul 2013: HCL nr. 10/2013
- pentru anul 2014: HCL nr. 952/2013
- pentru anul 2015: HCL nr. 904/2014
- pentru anul 2016: HCL nr. 712/2015
- pentru anul 2017: HCL nr. 883/2016
- pentru anul 2018: HCL nr. 978/2017
- pentru anul 2019: HCL nr. 361/2018
- pentru anul 2020: HCL nr. 915/2019.

Prin raportare la prevederile hotărârilor de consiliu local mai sus menționate, verificarea existenței avizului / autorizației privind securitatea la incendiu în spețele deduse analizei, exced competenței funcționale a aparatului de specialitate al Primarului Municipiului Oradea.

Totodată menționăm că în vederea emiterii avizului, analizăm din punct de vedere constructiv spațiul comercial unde se va desfășura activitatea comercială. Urmărim să fie efectuată schimbarea destinației spațiului în spațiu comercial sau spațiu de alimentație publică, analizăm releveul spațiului comercial și verificăm existența Autorizației de Construire pentru lucrările de construire pentru care este necesară. Răspunderea pentru respectarea tuturor normelor privind securitatea la incendiu revine exclusiv beneficiarului acordului de funcționare/autorizației pentru desfășurarea activității."

Curtea reține că, într-adevăr, spre deosebire de Sectorul 4 din București, în Oradea se urmărea să fie efectuată schimbarea destinației spațiului în spațiu comercial sau spațiu de alimentație publică, se analiza releveul spațiului comercial și se verifica existența Autorizației de Construire pentru lucrările de construire pentru care este necesară (într-o astfel de ipoteză, având în vedere că instalarea containerului în clubul Colectiv s-a făcut fără autorizație de construcție, emiterea autorizației de funcționare ar fi fost respinsă; parcurgerea procedurii de obținere a autorizației, inclusiv în vederea intrării în legalitate, ar fi impus obținerea certificatului de urbanism care era condiționat de obținerea autorizației PSI). Chiar și în ciuda acestor măsuri suplimentare, municipiul Oradea nu cererea în concret autorizația PSI pentru eliberarea autorizației de funcționare.

Referitor la cazul Beirut indicat de reprezentantul Ministerului Public, Curtea constată din cuprinsul sentinței civile nr. 22434/15.12.2011 a Judecătoria Constanța

(depusă la dosar chiar de către procuror), că motivul pentru care Primăria din Constanța a dat în judecată clubul respectiv nu are nicio legătură cu autorizația la incendiu, ci cu faptul că societatea comercială în cauză efectuase construcții fără autorizație. Acest aspect rezultă în mod clar din motivarea hotărârii:

Prin cererea înregistrată pe rolul instanței la data de 20.09.2010, reclamantul Primarul Municipiului Constanța a chemat în judecată pe pârâta SC BEIRUT TRADE CENTER SRL solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună obligarea acesteia la desființarea lucrărilor de construire realizate ilegal iar în caz contrar, abilitarea reclamantului sale desființeze pe cale administrativă, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că în cadrul acțiunilor de control efectuate în teren de inspectorii Direcției Corp Control la imobilul din Constanta, blvd. Tomis nr 122, județul Constanta s-a constatat încălcarea dispozițiilor art. 26 lit. a din legea nr. 50/1991. Pârâta a fost sancționată contravențional prin procesul-verbal de contravenție nr. 169903/18.11.20 08 dispunându-se ca măsura complementară obținerea autorizației de construire, în caz contrar aducerea imobilului la starea inițială.

Se arată că titularul nu s-a conformat și, având în vedere dispozițiile legii nr. 50/1991 rep., care prevăd obligativitatea executării unor construcții numai pe baza autorizației de construire, s-a solicitat obligarea pârâtei la aducerea la îndeplinire a măsurii dispuse prin procesul-verbal, în sensul desființării lucrărilor nelegal realizate într-un anumit termen.

Analizând actele dosarului instanța constata ca cererea este întemeiată, urmând a fi admisă și retine următoarele aspecte:

Prin procesul-verbal de contravenție nr. 169903/18.11.2008 a fost sancționată petenta cu amendă în cuantum de 1000 de lei pentru săvârșirea contravenției prevăzute de art 26 din legea nr. 50/1991 rep.

S-a reținut prin actul sancționator că la data de 04.11.2008 , ora 12.00, s-a constatat că la demisol au fost executate de petentă lucrări de construire fără autorizație de construire, constând extindere construcție existentă cu o încăpere în suprafața aproximativă de 6 mp, realizată bca(parapet de aproximativ 5,6 m lungime și 1,2 m latime), fereastra din tamplarie pvc geam termopan, partea superioară din rigips, acoperiș tip șarpanta din structura lemnoasă carton sfaltat, finisaje fatada cu zugrăveli lavabile de culoare grenă.

S-au stabilit totodată prin actul sancționator următoarele măsuri: obținerea autorizației de construire pentru lucrările menționate în termen de 90 de zile iar în caz contrar, aducerea imobilului la starea inițială, în termen de 48 de h de la expirarea termenului de 90 de zile.

Potrivit dispozițiilor art. 32 din legea nr. 50/1991, în cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin.1, organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune după caz: încadrarea lucrărilor în prevederile

autorizației, desființarea construcțiilor realizate nelegal.

Petenta nu a făcut demersuri în vederea obținerii autorizației de construire, neproducând nicio dovadă în acest sens, deși îi incumba-prin răsturnarea sarcinii probei-probarea acestui aspect, fiind vorba de un fapt negativ imputat acesteia, și nici nu a adus imobilul în starea inițială constatării agenților constatați.

Fata de aceste precizări, instanța constată că acțiunea promovată de reclamant este întemeiată.

În cazul Beirut, Primăria nu a refuzat să elibereze autorizație de funcționare ~

5 5

administratorilor acelei unități de alimentație publică, din motivarea deciziei penale nr. 1040/19.11.2019 a Curții de Apel Constanța reieșind că aceasta nu a fost solicitată. Administratorii au efectuat lucrări de extindere fără a solicita vreo autorizație. Relevante în acest sens sunt aspectele de la fila 40:

"Inculpatul K a motivat în timpul urmăririi penale lipsa înscrisurilor de autorizare și tehnice prin aceea că nu a dorit să ridice ceva (n.n. în sensul de a construi) pentru care să plătească degeaba (vol. 35 dup, f.170), în condițiile în care inițial a negat că ar fi știut de obligația obținerii și întocmirii acestora - nerecunoaștere înlăturată de probele administrate care i-au dovedit inculpatului că avea știință despre obligația obținerii autorizației și proiectelor - cunoaștere pe care a dobândit-o cel mai târziu în anul 2010 la sancționarea sa contravențională pentru lipsa autorizației de construire la extinderea pe orizontală a bucătăriei restaurantului, realizată anterior, până la nivel stradal.

Inculpatul P a afirmat în timpul urmăririi penale că a construit mansarda în condițiile în care inculpatul K i-ar fi promis că va obține autorizația de construire ulterior realizării lucrărilor (f.70, vol.20 dup). O asemenea apărare nu poate fi reținută deoarece autorizația este un act de avizare obligatoriu anterioară desfășurării oricărei lucrări, iar inculpatul trebuia și putea să refuze efectuarea oricărei construcții și chiar inculpatul P a recunoscut că nu i-a cerut inculpatului K un proiect de arhitectură ori de rezistență."

De asemenea, Curtea va avea în vedere aspectele de la fila 67:

"După luarea în primire a spațiului închiriat, administratorul K a extins construcția ocupând întreaga curte, cu unul dintre pereți la trotuar, pe aliniament cu corpul de construcție nr. 122 din B-dul Tomis. În data de 18.11.2008 lucrători din cadrul Poliției locale Constanța au întocmit procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr. 169903, reținându-se că a fost executată fără autorizație de construire o extindere a corpului C4, prin realizarea unei fațade și executarea unui acoperiș nou; s-a dispus oprirea executării lucrărilor de construcții, obținerea autorizației de construire în termen de 90 de zile, în caz contrar urmând a se desființa lucrările nelegal executate și aducerea imobilului la starea sa inițială în termen de 48 ore de la expirarea termenului impus. Întrucât măsurile dispuse nu au fost duse la îndeplinire, Primăria Constanța a formulat o acțiune în obligarea pârâtei S.C. B S.R.L. în a desființa lucrările de construcții executate nelegal și pentru abilitarea primarului la desființarea acestora în condițiile în care în termenul legal pârâta nu se va conforma acestei obligații. Pe

rolul Judecătorei Constanța s-a înregistrat cauza civilă cu nr.35717/212/2010; prin sentința civilă nr.22434/15.12.2011, Judecătoria a admis în parte acțiunea, obligând pârâta la desființarea lucrărilor de construcții ridicate nelegal și a constatat că Primarul este abilitat prin lege să procedeze la desființarea acestora în cazul neconformării pârâtului în termenul legal. Hotărârea a rămas definitivă prin neexercitarea căilor de atac, fiind comunicată părților. "

Că în municipiul Constanța, Primăria nu solicita autorizația PSI înainte de eliberarea autorizației de funcționare rezultă chiar din adresa depusă la dosarul cauzei:

" -anterior datei de 30 octombrie 2015, activitatea menționată a fost reglementată prin Regulamentul privind organizarea și desfășurarea activităților comerciale și a serviciilor de piață în municipiul Constanța aprobat prin H.C.L.M. nr. 244/2010, cap. III, ART. 16 iar avizul/autorizația de securitate la incendiu trebuiau obținute anterior solicitării emiterii actului administrativ, în acest sens și sub sancțiunile legii privind falsul în declarații, operatorul economic completând o declarație-model tip pe care o vom atașa prezentei

-ulterior, regulamentul menționat anterior a fost abrogat prin intrarea în vigoare a Regulamentului privind organizarea și desfășurarea activităților comerciale și a serviciilor de piață în municipiul Constanța, aprobat prin H.C.L. nr. 12/13.02.2015, care reglementează prin art. 20-26 procedura de emiterie a autorizației de funcționare pentru desfășurarea activității de alimentație publică iar la art. 20 pct. 8 regăsim obligativitatea completării declarației pe propria răspundere a solicitantului cu privire la deținerea avizului/autorizației de securitate la incendiu, precum și a altor asemenea acte ;

-ulterior abrogării regulamentul sus menționat, a intrat în vigoare Regulamentul privind organizarea și funcționarea activităților comerciale și a serviciilor de piață în municipiul Constanța, aprobat prin H.C.L. nr. 135/22.04.2016, care reglementează modalitatea emiterii autorizațiilor de alimentație publică prin art. 10-14 iar la art. 14, pct. 7, regăsim obligativitatea completării declarației pe propria răspundere pe care o atașăm prezentei

-apoi a intrat în vigoare Regulamentul privind organizarea și desfășurarea activităților comerciale și a serviciilor de piață în municipiul Constanța aprobat prin H.C.L. nr. 371/28.12.2016 și procedura de autorizare pentru desfășurarea de activități economice cu sediu fix, respectiv activități de alimentație publică a fost reglementată prin art. 7-12 iar la art. 9, alin.(1), pct. 10 regăsim declarația amintită și în regulamentele anterioare - pg. 5;

-parte integrantă a documentației care se depune la ora actuală în vederea obținerii autorizației de funcționare pentru desfășurarea activității de alimentație publică este formularul tip având denumirea „declarația pe propria răspundere cu privire la deținerea tuturor avizelor/autorizațiilor necesare pentru desfășurarea activității, conform legislației în vigoare (se completează cu dețin/nu este cazul)" care este prevăzută de art. 9, alin. (1), pct. 8 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea activităților comerciale și a serviciilor de piață în municipiul Constanța aprobat prin H.C.L. nr. 427/28.12.2017, cu modificările și completările ulterioare"

Raportat la acest aspect, Curtea constată că procurorul a arătat cu ocazia dezbaterilor că " în aceeași perioadă, în sectorul 4 București, primăria emitea autorizații de funcționare, deși clubul Colectiv și SC Noran nu aveau aviz/autorizație PSI, autorizație de construcție. Astfel, se întreabă, oare nu era aceeași lege? De ce dispozițiile legale respectate și aplicate de primarul și funcționarii din cadrul Primăriei Constanța au putut fi aplicate la Constanța, dar nerespectate de către apelanții-intimați-înculpați din prezenta cauză? În opinia sa, răspunsul rezidă în scopurile financiare pe care aceștia le aveau."

Într-adevăr, strict formal, în Municipiul Constanța, existența autorizației PSI era o condiție prealabilă pentru eliberarea autorizației de funcționare. Modalitatea de respectare a prevederilor legale presupunea nu depunerea acesteia la dosarul prin care se cerea autorizația de funcționare, ci depunerea unei simple declarații pe propria răspundere prin care solicitantul arăta că o deține. În acest sens nu poate să nu fie observată poziția diametral opusă a procurorului care a întocmit rechizitoriul, și care a menționat că ulterior eliminării declarației pe proprie răspundere în domeniul PSI la eliberarea certificatului unic constatator, prin Legea nr. 159/2007 (aspect ce va fi analizat în continuare), primăriile erau obligate să solicite autorizația în concret ("o eventuală **declarație pe proprie-răspundere nu mai putea să fie luată în considerare de autoritățile competente să elibereze autorizația de funcționare în anul 2015, deoarece din anul 2007, pentru avizul PSI**, solicitanții aveau obligația legală să aducă acte doveditoare, prevederile Legii nr.159/ 2007 fiind exprese."-fila 41 din rechizoriu) și poziția procurorului de ședință (care susține că o Primărie care nu cererea autorizația în copie sau original, ci o declarație pe proprie răspundere cu privire la acest aspect, își îndeplinea obligațiile legale). În ceea ce privește scopurile financiare, după cum vom arăta în continuare, datele existente în dosarul de urmărire dovedesc că eliberarea autorizațiilor de funcționare pentru unitățile de alimentație publică care necesitau autorizație PSI avea un impact financiar destul de redus asupra bugetului Primăriei Sector 4 București.

Curtea nu poate să nu observe totodată o serie de inconsecvențe în modalitatea de prezentare a acuzației în rechizoriu. De exemplu, la fila 11 se arată că "așa cum rezultă din comunicarea făcută în cauză de către sectorul 4 al municipiului București prin adresa nr. 41609 din 6.11.2015 **primăria sector 4 în baza legii nu emite decât acorduri și autorizații de funcționare pentru societăți comerciale care au ca obiect de activitate bar, restaurant, club**, iar în perioada 1 noiembrie 2014 - 31 ianuarie 2015 au fost emise 7 autorizații. În acest context, susținerile inculpatului Popescu Cristian Victor Piedone, conform cărora avea un volum de activitate foarte mare și de aceea primea la mapă doar acordul și autorizația pentru semnare și nu verifica personal întreaga documentație depusă de solicitant, nu au suport probator."

Într-adevăr, activitatea de emiteră a autorizațiilor și a acordurilor de ~ 5

5

funcționare pentru unități de alimentație publică care aveau nevoie de autorizație PSI nu era într-atât de vastă. Din adresa existentă la fila 183 din vol 10 al dosarului de urmărire penală rezultă că în perioada ian 2014-30 sept 2015 au fost emise 24 de

autorizații și 24 de acorduri pentru astfel de spații.

Ceea ce sugerează însă rechizitoriul este că primarul și funcționarii din cadrul Primăriei Sectorului 4 București au încălcat cu bună știință dispozițiile legale tocmai pentru a atrage astfel de activități comerciale în Sectorul 4 și a obține bani pentru bugetul local, în desconsiderarea drepturilor și libertăților persoanelor (aspect subliniat și de procurorul de ședință, care după cum am arătat, făcea referire la motive financiare).

În condițiile în care taxa pentru o autorizație de funcționare era de 3000 de lei și pentru acordul de funcționare era de 69 de lei, iar într-o perioadă de 1 an erau emise cam 12 astfel de acorduri și autorizații, pare illogic ca o persoană să încalce cu bună știință legea doar pentru a atrage aceste sume de bani. Pare greu de înțeles de ce niște funcționari publici ar încălca legea în mod voit doar pentru a atrage la bugetul local (deci nu în propriul interes), buget care era de câteva zeci de milioane de euro o sumă de circa 10 000 de euro anual.

La fila 32 din rechizitoriu se menționează că "prin HCL invocat de inculpați în apărare, s-a dat o aparență de conformitate cu legea în materia PSI, deoarece o astfel de cerință impusă de primărie prealabil autorizării comerciantului care intenționa să -și deschidă o activitate de alimentație publică, ar fi putut avea un efect descurajant. Pentru a realiza planul de securitate la incendiu, comercianții trebuia să avanseze costuri destul de mari (potrivit datelor publice realizarea planului PSI putea genera costuri chiar de câteva mii de euro) și nu știau ce profit vor avea din desfășurarea acelei activități, așa încât, poate ar fi renunțat să mai desfășoare activități de alimentație publică în sectorul 4 al municipiului București."

În condițiile în care în niciunul dintre sectoarele municipiului București nu se solicita autorizații PSI, nu exista nici un risc ca acești comercianți să renunțe a desfășura activități în Sectorul 4, optând pentru alt sector. De altfel, după cum am arătat, valoarea sumelor obținute în aceste condiții nici nu ar fi justificat o asemenea conduită ilicită în deplină cunoștință de cauză.

Mai susține procurorul, la pagina 12 din rechizitoriu că "este solid susținută de probele administrate în cauză, împrejurarea că, deși știau că, cele două societăți comerciale trebuie să îndeplinească cerințele referitoare la securitatea la incendiu, deși știau că nu îndeplinesc această cerință, inculpații au emis acordurile și autorizațiile și au permis funcționarea celor doi agenți economici."

Prezentul complet nu poate identifica care este acel probatoriu solid la care face referire procurorul atunci când afirmă că inculpații știau că pentru eliberarea autorizației de funcționare era necesară autorizația PSI. Practic, singura probă care atestă că inculpatul Popescu Piedone cunoștea acest aspect este înregistrarea video menționată, înregistrare care nu a fost administrată decât în faza de judecată. În ceea ce le privește pe celelalte două funcționare, probatoriul dovedește că acestea mai degrabă considerau că toate actele necesare erau cuprinse în hotărârile de Consiliu Local, nefiind necesar vreun alt act. De altfel, întreaga descriere din rechizitoriu încearcă să acrediteze vinovăția inculpatelor raportat la claritatea dispozițiilor legale care reglementau acest domeniu, ceea ce ar presupune că inculpatele trebuiau să știe acest lucru (după cum am arătat anterior, în nici un caz, nu puteam vorbi de un cadru legal care să excludă eroarea). Nu doar că nu există un probatoriu solid, dar

nu există nici măcar o probă care să ateste că cele două inculpate știau că trebuie să ceară autorizația PSI.

Nu corespund adevărului nici mențiunile din rechizitoriu privind rolul Legii nr. 159/2007 și influența acesteia în ceea ce privește necesitatea solicitării autorizației PSI de către autoritățile locale. La fila 20 din rechizitoriu se

menționează că HCL nr.42 din 5.07.2007 a fost adoptată la câteva zile după apariția Legii nr. 159/15.06.2007, care a prevăzut că : persoana juridică trebuie să îndeplinească cerințele de funcționare prevăzute de legislația specifică în domeniul prevenirii și stingerii incendiilor (P.S.I.), prealabil autorizării funcționării.

În mod normal, o astfel de susținere ar trebui să fie confirmată de o prevedere clară din textul de lege menționat. Examinând Legea nr. nr. 159/2007 se constată că aceasta are următorul conținut:

Articol unic

Legea nr. 359/2004 privind simplificarea formalităților la înregistrarea în registrul comerțului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum și la autorizarea funcționării persoanelor juridice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 13 septembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1.La articolul 15, litera b) a alineatului (1) va avea următorul cuprins:"b) persoana juridică îndeplinește condițiile de funcționare prevăzute de legislația specifică în domeniul sanitar, sanitar-veterinar, protecției mediului și protecției muncii, pentru activitățile precizate în declarația-tip.

*2.La articolul 17*1, litera b) a alineatului (1) va avea următorul cuprins:"b) s-a înregistrat declarația-tip pe propria răspundere, din care rezultă că sunt îndeplinite condițiile de funcționare prevăzute de legislația specifică în domeniul sanitar, sanitar- veterinar, protecției mediului și protecției muncii, pentru activitățile declarate;"*

*3.La articolul 17*2, prima liniuță a alineatului (2) se abrogă.*

Raportat la aceste prevederi, Curtea nu poate accepta susținerea din rechizitoriu potrivit căreia legea a prevăzut că persoana juridică trebuie să îndeplinească cerințele de funcționare prevăzute de legislația specifică în domeniul prevenirii și stingerii incendiilor (P.S.I.), prealabil autorizării funcționării. O astfel de condiție, logică de altfel, a existat și înainte de Legea nr. 159/2007. Nu considerăm că cineva ar putea accepta un raționament de genul: înainte de Legea nr. 159/2007, persoana juridică nu trebuia să îndeplinească condițiile prevăzute de legislația în domeniul PSI prealabil funcționării, în timp ce după apariția acestei legi, trebuie să îndeplinească aceste condiții. Niciodată nu s-a pus problema ca o persoană juridică să își poată desfășura activitatea în mod legal fără autorizație PSI, dacă aceasta era obligatorie.

Înainte de Legea nr. 159/2007, art. 15 alin. 1 lit. b din Legea nr. 359/2004 prevedea că: *În vederea eliberării de către biroul unic din cadrul oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal a certificatului de înregistrare conținând codul unic de înregistrare sau, după caz, a certificatului de înscriere de mențiuni,*

solicitantul are obligația să depună, o dată cu cererea de înregistrare și actele doveditoare, declarația-tip pe propria răspundere, semnată de asociați sau de administratori, din care să rezulte, după caz, că:

b) persoana juridică îndeplinește condițiile de funcționare prevăzute de legislația specifică în domeniul prevenirii și stingerii incendiilor (P.S.I.), sanitar, sanitar-veterinar, protecției mediului și protecției muncii, pentru activitățile precizate în declarația-tip.

De asemenea, art. 17 indice 1 alin. 1 lit. b din aceeași lege stabilea că *Biroul unic din cadrul oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal, pe baza declarațiilor-tip prevăzute la art. 15, eliberează solicitanților certificate constatatoare care atestă că:*

b)s-a înregistrat declarația-tip pe propria răspundere, din care rezultă că sunt îndeplinite condițiile de funcționare prevăzute de legislația specifică în domeniul prevenirii și stingerii incendiilor (P.S.I.), sanitar, sanitar-veterinar, protecției mediului și protecției muncii, pentru activitățile declarate;

Practic, ceea ce s-a schimbat ulterior Legii nr. 159/2007 este că pentru eliberarea de către ONRC a certificatului de înregistrare conținând codul unic de înregistrare sau, după caz, a certificatului de înscriere de mențiuni, solicitantul nu mai trebuia să depună o declarație pe proprie răspundere în care să arate că îndeplinește condițiile PSI. De asemenea, ONRC nu mai elibera certificate constatatoare care atestau că s-a înregistrat declarația-tip pe propria răspundere, din care rezultă că sunt îndeplinite condițiile de funcționare prevăzute de legislația specifică în domeniul prevenirii și stingerii incendiilor (P.S.I.).

Aceste modificări nu pot în nici un caz conduce la concluzia că, urmare a noilor prevederi legale, persoana juridică trebuie să îndeplinească cerințele de funcționare prevăzute de legislația specifică în domeniul prevenirii și stingerii incendiilor (P.S.I.), prealabil autorizării funcționării. Problema care se pune (după cum am arătat deja) este dacă funcționarii primăriei aveau obligația să solicite autorizația PSI sau dacă obligația verificării acesteia revenea doar altor autorități (în speță, ISU). Or, modificările din Legea nr. 159/2007 nu puteau prin ele însele să creeze obligații în sarcina funcționarilor din cadrul Primăriei, în lipsa unei prevederi concrete care să instituie acest lucru. De asemenea, după cum am arătat, obligația solicitării autorizației de funcționare de către funcționarii din cadrul Primăriei exista din 2006 ca urmare a modificării art. 268 din Codul Fiscal.

Practic, procurorul argumentează că motivul pentru care autorizația PSI trebuia să fie cerută de funcționarii din Primărie consta în faptul că nu mai era depusă declarația proprie răspundere cu privire la acest domeniu la ONRC. Interpretând *per a contrario*, ar însemna că în celelalte domenii pentru care se accepta declarație pe proprie răspundere, depunerea autorizațiilor să nu mai fie necesară (sanitar, sanitar-veterinar, protecției mediului și protecției muncii). Raportat la importanța domeniilor menționate, o astfel de concluzie nu poate fi acceptată. De asemenea, tocmai aceste autorizații erau cerute de Primăria Sectorului 4 București pentru eliberarea acordului de funcționare. Practic, modificarea intervenită prin Legea nr. 159/2007, departe de a introduce condiția ca primăriile să ceară autorizația PSI pentru eliberarea autorizației de funcționare, a creat mai multă

confuzie. În condițiile în care Primăria Sectorului 4 București

cerea pentru eliberarea acordului de funcționare toate autorizațiile pentru care potrivit art. 15 din Legea nr. 359/2004 se solicita declarația pe propria răspundere, se poate presupune, în mod rezonabil, că în cazul neeliminării autorizației PSI din cadrul acestor autorizații, și aceasta ar fi fost solicitată.

A încercat procurorul să identifice o conexitate între HCL nr. 42/5.07.2007 și Legea nr. 159/2007. În acest sens, la filele 20-21 din rechizitoriu se arată că "din probele administrate a rezultat că, apariția Legii nr. 159/15.06.2007 a determinat Consiliul local al Sectorului 4 ca **în ședința extraordinară din data de 5.07.2007 să includă pe ordinea de zi proiectul de hotărâre privind autorizarea agenților economici care desfășoară activități de alimentație publică**, ce a fost aprobat cu 23 voturi pentru - fila nr.10, 19 vol.2 u.p. Astfel, tocmai în considerarea dispozițiilor legislației din domeniul prevenirii și stingerii incendiilor, a fost emisă **HCL nr.42 din 5.07.2007** prin care s-a completat **modelul autorizației de funcționare conform anexelor 1, 2.**"

Nici în acest caz însă că procurorul nu indică care sunt acele probe care conduc la această concluzie. Nici din expunerea de motive a HCL și nici din raportul de specialitate (filele 10-11 vol. 2 dup) nu rezultă o astfel de legătură. De altfel, din examinarea raportului de specialitate se constată că acesta a fost întocmit la data de 21.05.2007 și înregistrat la Secretariatul Consiliului Local la 25.05.2007. Legea nr. 159/2007 a fost adoptată la 6 iunie 2007 și publicată în M.Of. nr. 394 din 12 iunie 2007. În aceste condiții, nu poate fi acceptată susținerea potrivit căreia Hotărârea de Consiliu Local a fost inițiată în mai 2007 ca urmare a apariției unei legi care a fost adoptată o lună mai târziu, în iunie 2007.

În rechizitoriu, la fila 15 se precizează că "începând din anul 2006 declarația pe proprie răspundere nu putea confirma îndeplinirea obligației privind securitatea la incendiu. Conchidem că, de verificarea îndeplinirii acestei obligații este răspunzătoare începând cu anul 2006 autoritatea publică locală competentă să autorizeze funcționarea unui astfel de agent economic, datorită faptului că această condiție rezultă *ope legis*."

În opinia Curții, o asemenea susținere nu are o bază legală. O dispoziție legală nu poate institui în sarcina unui subiect de drept obligații *ope legis*. Astfel de obligații nici nu s-ar putea naște în condițiile în care în actul normativ indicat de Ministerul Public nici nu se face referire la autoritățile administrației publice locale. O obligație nu ia naștere în sarcina unui subiect de drept decât în contextul în care un act normativ stabilește acest lucru. O interpretare de genul celei propuse de Ministerul Public nu poate decât naște imprevizibilitate, fiind imposibil pentru orice persoană ce obligații i-au fost instituite *ope legis* prin acte normative care nu o vizează.

De altfel, HG nr. 1739/2006 nu are nicio legătură cu declarațiile pe propria răspundere, această situație fiind vizată, după cum am arătat în Legea nr. 359/2004. Totodată,, după cum s-a menționat, formularea declarației pe propria răspundere a fost acceptată și ulterior HG nr. 1739/2006, până la adoptarea Legii nr. 159/2007 (așadar încă jumătate de an). Depunerea declarației pe proprie răspundere nu

permitea însă funcționarea unei unități de alimentație publică fără autorizație la incendiu, ci era o condiție pentru eliberarea certificatului de înregistrare conținând codul unic de înregistrare. Ulterior momentului iunie 2007, ONRC a eliberat acest certificat fără a solicita declarație pe proprie răspundere privind îndeplinirea condițiilor PSI.

5

HG nr. 1739/2006 stabilea sfera amenajărilor pentru care este necesară autorizația PSI, precizând în art. 1 lit. g că aceasta este necesară pentru clădiri sau spații amenajate în clădiri, având destinația de alimentație publică, cu aria desfășurată mai mare sau egală cu 200 m². Anterior, conform art. 1 pct. 5 din HG nr. 448/2002, aceasta era necesară pentru clădiri sau spații amenajate în clădiri, având destinația de alimentație publică, cu aria desfășurată mai mare de 400 mp sau capacitate de peste 100 de persoane. După cum am arătat deja, HG nr. 1739/2006 nu stabilea în sarcina primăriilor verificarea existenței acestei autorizații.

5

Concluzionând, Curtea apreciază că raportat la toate elementele menționate, nu se poate reține intenția indirectă în sarcina inculpatelor Iofciu Aurelia și Ganea Luminița, dispozițiile legale incidente fiind de natură a crea cel puțin o eroare vincibilă în privința acestora. Or, complicitatea la o infracțiune, din perspectiva laturii subiective nu poate fi comisă decât cu intenție directă sau indirectă.

În ceea ce privește reținerea unei eventuale infracțiuni de neglijență în serviciu de către acestea, Curtea reține că, din perspectiva elementului material, acest lucru ar fi posibil doar dacă ar putea fi identificată o îndatorire de serviciu a acestor inculpate prevăzută de legislația primară. Or, atribuția prev. de art. 268 alin. 5 Cod Fiscal raportat la art. 63 alin. 5 lit. g din Legea 215/2001 îi incumbă primarului, nu altor funcționari din cadrul Primăriei. De altfel, cele două funcționare nu au fost trimise în judecată pentru încălcarea unei atribuții de serviciu proprii (care să fie reglementată de legislația primară), ci pentru că l-ar fi ajutat pe primar să își încalce o atribuție de serviciu care îi revenea acestuia din urmă. Acesta este motivul pentru care s-a respins cererea de schimbare a încadrării juridice în sensul menționat.

Referitor la menținerea dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 în cuprinsul încadrării juridice, în dezacord cu susținerile formulate, Curtea apreciază că raportat la modalitatea de formulare a textului (dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit), nu se poate susține că funcționarul, din perspectiva laturii subiective, trebuie să urmărească obținerea folosului respectiv. Construcția textului de lege conduce la concluzia că este sancționată situația în care prin fapta funcționarului public este obținut, pentru acesta sau pentru o altă persoană, un folos. Este suficient ca funcționarul să accepte ca această posibilitate să se producă, urmare a încălcării atribuțiilor de serviciu. Acest aspect, conduce la posibilitatea reținerii acestei agravante în ipoteza intenției indirecte. Or, autorizarea unui club, fără respectarea prevederilor legale, este o faptă cu privire la care este unanim acceptat că va conduce la obținerea unui folos necuvenit pentru patronii aceluia club.

În același sens, în jurisprudența Curții Constituționale s-a arătat că prin

infracțiunea prevăzută de dispozițiile art.13² din Legea nr.78/2000, legiuitorul a dorit incriminarea faptei de abuz în serviciu și atunci când, pe lângă urmarea imediată prevăzută de dispozițiile Codului penal, subiectul activ al infracțiunii obține pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit. Referitor la sintagma „a obținut”, Curtea observă că aceasta are potrivit Dicționarului explicativ al limbii române sensul de „a primit”, „a dobândit”, „a realizat”. În ceea ce privește folosul obținut din săvârșirea infracțiunii, Curtea apreciază că acesta presupune orice avantaje patrimoniale, bunuri, comisioane, împrumuturi, premii, prestații de servicii în mod gratuit, angajarea, promovarea în serviciu, dar și avantaje nepatrimoniale, cu condiția ca acestea să fie legal nedatorate. Expresia „pentru sine sau pentru altul” se referă la destinația foloaselor, prin sintagma „pentru altul” legiuitorul înțelegând să incrimineze și o destinație colaterală, deviată a foloaselor obținute din săvârșirea acestei infracțiuni de către funcționarul public. Astfel, Curtea consideră că nu are relevanță existența unei relații de rudenie/prietenie între funcționarul public și persoana care a dobândit avantajul, esențială fiind dobândirea de către o persoană (funcționar public sau terț) a unui folos necuvenit Decizia nr. 405/2016). Nimic din motivarea Curții Constituționale nu sugerează necesitatea existenței unui scop calificat care ar fi condus la imposibilitatea comiterii faptei cu intenție indirectă.

Concluzionând, Curtea, în temeiul art 396 alin. 5 rap. la art.16 lit. b teza I Cod procedură penală (fapta nu este prevăzută de legea penală lipsind urmarea imediată) se va dispune achitarea inculpaților Popescu Cristian Victor Piedone, pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, Iofciu Aurelia și Moțoc Sandra Ramona pentru comiterea infracțiunii complicitate la abuz în serviciu raportat la autorizatia emisă pentru SC Noran Prompt Serv SRL.

Totodată, în temeiul art 396 alin. 5 rap. la art.16 lit. b teza a-II-a Cod procedură penală (fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege) se va dispune achitarea inculpaților, Iofciu Aurelia și Ganea Luminita Larisa pentru comiterea infracțiunii complicitate la abuz în serviciu raportat la autorizatia emisă pentru SC Colectiv Club SRL.

În ceea ce privește infracțiunea privind autorizatia emisă pentru SC Colectiv Club SRL. SRL. încadrarea juridică a fost schimbată în sensul eliminării art 309 Cod penal (practic s-a revenit la încadrarea juridică inițială din rechizitoriu) pentru toti inculpații acuzați de această infracțiune (Popescu Cristian Victor Piedone, Iofciu Aurelia și Ganea Luminita Larisa).

Se va dispune condamnarea inculpatului Popescu Cristian Victor Piedone numai pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 13/2 din Legea nr 78/2000 cu art 297 alin. 1 Cod penal (raportat la autorizatia emisă pentru SC Colectiv Club SRL).

În ceea ce privește individualizarea pedepsei ce se va aplica inculpatului Popescu Cristian Victor Piedone, Curtea va constata că inculpatul nu are antecedente penale (situație normală deoarece deținea la data faptelor și deține și în prezent o funcție electivă publică), este integrat familial și social, este actualmente primar la Primăria Sector 5 București (art.74 lit. g Cod Penal). Starea de pericol pentru valoarea socială ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs, alte consecințe ale infracțiunii (art 74 lit. b, c Cod penal) se vor analiza în raport cu

urmările reținute de Curte, respectiv punerea permanent în pericol a vieții, sănătății, integrității corporale a persoanelor, angajaților care s-au aflat în incinta clubului în perioada ianuarie - 30 octombrie 2015, fără a se reține în sarcina inculpatului și consecințele incendiului izbucnit în clubul Colectiv, respectiv decesul a 64 de persoane și vătămarea integrității corporale și a sănătății unui număr de aproximativ 200 de persoane întrucât Curtea nu a fost investită cu judecarea unor infracțiuni contra vieții, integrității corporale și a sănătății în ceea ce-l privește pe inculpat, ci numai cu infracțiunea de abuz în serviciu care nu poate avea astfel de urmări(aspecte iterate deja, pe larg, anterior). Conduita inculpatului după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal (art. 64 lit. f Cod penal) nu este una relevantă sub aspectul individualizării pedepsei (inculpatul nu a împiedicat aflarea adevărului în cauză, dar nici nu a regretat comiterea faptei). În ceea ce privește punerea permanent în pericol a vieții, sănătății, integrității corporale a persoanelor, angajaților care s-au aflat în incinta clubului în perioada ianuarie - 30 octombrie 2015, criteriul cel mai relevant pentru stabilirea pedepsei (art.74 lit. c C.pen.), Curtea apreciază că acest pericol ca fiind unul mare, practic sa dat autorizație de funcționare unui club care nu avea autorizație de incendiu și nici nu avea în concret implementate măsuri adecvate de securitate la incendiu, aspecte care, prin suprapunerea unor alte acțiuni și inacțiuni ale altor inculpați din prezenta cauză, pentru care inculpatul nu răspunde, au condus la un incendiu cu consecințe tragice. Inculpatului nu i se va aplica pedeapsa maximă prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită deoarece punerea permanent în pericol a vieții, sănătății, integrității corporale a persoanelor, angajaților care s-au aflat în incinta clubului în perioada ianuarie - 30 octombrie 2015 este imputabilă, într-o măsură considerabil mai mare, inculpaților Radu Antonina Și Matei George Petrică, ofițeri ISU care, constatând starea necorespunzătoare din perspectiva inexistenței măsurilor de securitate la incendiu și inexistența autorizației PSI, nu au sancționat SC Colectiv Club SRL, nu i-au stabilit măsuri pentru remedierea deficiențelor constatate, nu au raportat existența acestei situații ce putea duce chiar până la sesizarea primăriei pentru închiderea clubului.

Fată de criteriile de individualizare arătate, Curtea va aplica inculpatului o pedeapsă orientată spre mediul prevăzut de lege, respectiv 4 ani de închisoare apreciind acest quantum ca suficient pentru realizarea scopului de prevenție generală și specială și de reeducare al pedepsei.

În temeiul art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 13² din Legea nr.78/2000 va condamna pe inculpatul Popescu Cristian Victor Piedone la pedeapsa de 4 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu (autorizația SC Colectiv Club SRL).

În baza art. 66 alin. (1) lit. a), b),g) și k) C. pen.va interzice inculpatului ca pedeapsă complementară exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, dreptul de a ocupa funcția de care s-a folosit în comiterea infracțiunii (funcția de primar) și dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public pe o perioadă de 5 ani.

În baza art. 65 alin. 1 raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), g) și k) C. pen.

interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public.

În baza art.72 Cp deduce perioada reținerii și arestării preventive de la 06.11.2015 la 11.11.2015.

În temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.pr. pen. va achita pe inculpatul Popescu Cristian Victor Piedone sub aspectul comiterii infracțiunii de abuz în serviciu, prev. și ped. de art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 13² din Legea nr.78/2000 (autorizația SC Noran Prompt SRL), fapta nefiind prevăzută de legea penală.

În temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a C.pr. pen. va achita pe inculpata Iofciu Aurelia - fiica lui Aurelian și Eugenia, născută la 31.05.1957 în comuna Stejaru, jud. Tulcea, CNP 2570531499711, identificată cu CI seria RT nr. 555707, eliberat de SPC București S5 Biroul 3 la data de 9.05.2008 cu domiciliul în București, str. Telița, nr. 8 bl. 66A, sc. 2, et. 1, ap. 23 sector 5, de cetățenie română, fără antecedente penale, funcționar public, șef al Serviciului autorizări comerciale din cadrul Sectorului 4 al municipiului București la data faptelor sub aspectul comiterii infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu, prev. și ped. de art. 48 C.pen. raportat la art. art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 13² din Legea nr.78/2000 (autorizația SC Colectiv Club SRL), fapta nefiind fapta nefiind săvârșită cu vinovăția cerută de lege.

În temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.pr. pen. va achita pe inculpata Iofciu Aurelia sub aspectul comiterii infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu, prev. și ped. de art. 48 C.pen. raportat la art. art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 13² din Legea nr.78/2000 (autorizația SC Noran Prompt SRL), fapta nefiind prevăzută de legea penală.

În temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a C.pr. pen. va achita pe inculpata Ganea Luminita Larisa sub aspectul comiterii infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu, prev. și ped. de art. 48 C.pen. raportat la art. art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 13² din Legea nr.78/2000 (autorizația SC C SRL), fapta nefiind săvârșită cu vinovăția cerută de lege.

În temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.pr. pen. va achita pe inculpata Moțoc Sandra Ramona sub aspectul comiterii infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu, prev. și ped. de art. 48 C.pen. raportat la art. art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 13² din Legea nr.78/2000 (autorizația SC Noran Prompt SRL), fapta nefiind prevăzută de legea penală.